

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ 1 ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΤΗΛ. 4928007

- ΕΤΟΣ 1ο -

ΣΑΒΒΑΤΟ 3 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1985

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 30

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΣΤΗΝ ΙΝΤΡΙΓΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΣΜΟ

Να κάνει κανείς μια βαθύτατη ταξική και ιδεολογικοπολιτική ανάλυση του χαρακτήρα του ΠΑΣΟΚ είναι μια δύσκολη δουλειά. Το να κατανοήσει την πολιτική φυσιογνωμία του ηγέτη του, είναι κάτι ακόμα πιο δύσκολο. Όμως είναι απαραίτητο. Γιατί σ' αυτό το στερεομένο, νεφελώδες, ασύλληπτο και αντιφατικό ιδεολογικό και οργανωτικό σύμφυμα, που όμως υπηρετεί σταθερά τα συμφέροντα του κρατικο-χρηματιστικού κεφάλαιου, όπως πιο διεξοδικά το αναλύουμε στην Ιδρυτική Διακήρυξη της ΟΑΚΚΕ, η φυσιογνωμία του Α. Παπανδρέου και της ομάδας του, είναι ο μοναδικός παράγοντας συνοχής. Η εμπιστοσύνη σ' αυτόν αποτελεί ουσιαστικά το μοναδικό ζήτημα αρχής σ' αυτό το κόμμα. Όμως ο ίδιος ενώ έχει γραμμή δεν έχει αρχές.

Αυτό το σύντομο άρθρο δεν έχει σα στόχο να εξαντλήσει το θέμα, αλλά να επιμείνει σε δυο χαρακτηριστικές πλευρές της παπανδρεϊκής πολιτικής συμπεριφοράς, που ο δημοκρατικός και αριστερός κόσμος πρέπει σύντομα να κατανοήσει. Την πλευρά της ιντριγκας και την πλευρά του πραξικοπηματισμού.

Ας δούμε τη καθαίρεση του Καραμανλή. Πολιτικά το χτύπημα του ήταν νομοτελειώδες και απλό. Ο ευρωπαϊσμός υφιστάκος θα καταβροχθιστεί από την ανατολική του πολιτική. Το μέγεθος ΠΑΣΟΚ - ΚΚΕ εξ' αφορμής σ' αυτόν, θα διαλέξει τελικά τον δικό του πρόεδρο.

Είναι ακόμα φανερό ότι αυτό το χτύπημα δεν θα πρέπει να εμφανιστεί σαν τέτοιο για να καθησυχαστούν τόσο η Ευρώπη, όσο και μάλιστα ιδιαίτερα οι ΗΠΑ.

Ο Παπανδρέου οργανώνει μια ολόκληρη θεατρική παράσταση για να δώσει την εντύπωση, ότι το χτύπημα δίνεται κάτω από την πίεση της βάσης του και γενικότερα από τις αναγκαϊότητες της εκλογικής μάχης.

Διαδίδει στους γύρω του ότι θα υποστηρίξει την προεδρία Καραμανλή και αξιοποιεί ή και υποθάλπει μερικές αιθέρια αντιδράσεις σε περιωρισμένο αριθμό κομματικών οργανώσεων, ενάντια σ' αυτή την υποστήριξη.

Στέλνει τους ανθρώπους του να υποστηρίζουν χλιαρά την προεδρία Καραμανλή σ' αυτούς τους διαφωνούντες κι αυτοί «αποτυγχάνουν». Έτσι αυτός είναι υποχρεωμένος να ενδώσει στην πίεση της σκληρής βάσης.

Αυτή είναι η πλευρά της ιντριγκας. Αυτό το παραμύθι αυτός το περιφέρει σήμερα στα περιοδικά και τα τηλεοπτικά κανάλια της Δύσης και γενικά γίνεται πιστευτό.

Όμως κάποιος, που παρακολουθεί στοιχειωδώς την πολιτική στην Ελλάδα μπορεί να διαπιστώσει ότι η απόφαση είναι παρμένη από πολύ πριν. Αν ο Παπανδρέου ήθελε να νομιμοποιήσει πολιτικά τον Καραμανλή στη βάση του και την προεδρευτική κοινή γνώμη, θα είχε αποδυθεί σε μια πολιτική εκστρατεία, εξαιρετικά ανόδυνα και διακριτικά, μέσα από τον φιλοκυβερνητικό τύπο και την τηλεόραση εξωραϊζοντας μεθοδικά την εικόνα του Καραμανλή. Έργο όχι τόσο δύσκολο από την άποψη ότι όλα τα κόμματα της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού από το '74 και μετά είχαν φροντίσει να αποσιωπήσουν την αποθηκική πολιτική ιστορία του Καραμανλή και κονηρά τον εξωραϊζαν σαν τον άνθρωπο της αποκατάστασης της δημοκρατίας, ενώ γλοιώδιστα του φιλούσαν το χέρι. Ιδιαίτερα στο εσωκομματικό μέγεθος ο Παπανδρέου από το στυλ της εξουσίας του ήταν ανα πάσα στιγμή σε θέση να τσακίσει αποφασιστικά κάθε αντικαραμανλισμό του τύπου εδώ και τώρα χαρακτηρίζοντας τον σαν τυχοδιωχισμό ή αριστερισμό.

Οι ολόκληρα περιορισμένες αναφορές του Παπανδρέου μετά το '81 στις καλές του σχέσεις με τον «πρόεδρο της δημοκρατίας» ήταν ο καθησυχασμός εκείνων των κομματιών της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού που εκπροσωπούσε ο Καραμανλής καθώς και του ίδιου του Καραμανλή. Σ' όλο αυτό το διάστημα ο Παπανδρέου δυνάμωνε τη δικιά του εξουσία, ιδιαίτερα μέσα στο στρατό, αφαιρώντας μεθοδικά το έδαφος κάτω από τα πόδια του Καραμανλή. Αυτός ο καθησυχασμός κράτησε μέχρι την τελευταία στιγμή και μάλιστα ήταν ο πιο κυνικός, στο βαθμό που είχε φτάσει στην αναχή πρόσκληση σε υποψηφιότητα πριν ένα μήνα.

Αυτή είναι η πλευρά του πραξικοπηματισμού. Οι μαρξιστές - λενινιστές ήταν πάντα ενάντια στον Καραμανλή όταν οι σημερινοί όψιμοι επικριτές του σκόβαν δουλικά μπροστά του από τον Παπανδρέου ίσα με το Φλωράκη και από τα «Νέα» ίσα με το «Έθνος» για δέκα ολόκληρα χρόνια. Δεν ξέχασαν ποτέ το μοιραίο του ρόλο, που ήταν πάντα πίσω από την μάσκα της οικονομικής ανάπτυξης και της πολιτικής ισορροπίας, να προετοιμάζει την οικονομική σήψη, την πολιτική κρίση και το φασισμό. Δεν λυπόμαστε καθόλου λοιπόν για το άδοχο τέλος του. Όμως είμαστε υποχρεωμένοι να πούμε ότι το χτύπημα αυτό δόθηκε από δεξιά, από τη νέα δεξιά.

Το αποκαλύπτει όχι μόνο η σημερινή συμπεριφορά και ο πολιτικός ρόλος ενός Σαρτζετάκη, αλλά και η ίδια η μέθοδος της καθαίρεσης. Αν ο Παπανδρέου δεν ήταν άξιος γιός ενός άλλου, μοιραίου για το λαό μας, εκπροσώπου του ιμπεριαλισμού και της ολιγαρχίας, αν ήταν πραγματικός δημοκράτης κι ακόμα περισσότερο αριστερός, θα είχε καθαρίσει από καιρό στο λαό τη θέση του απέναντι στον Καραμανλή. Θα είχε μπει μπροστά στην δύσκολη και παρατεταμένη πάλη ενάντια του. Τότε μόνο το χτύπημα στον Καραμανλή θα ήταν από την πλευρά του λαού και της δημοκρατίας.

Ενώ τώρα βρεθήκαμε απλά μπροστά σ' ένα ύπουλο και ανέντιμο πολιτικό πραξικόπημα.

Αυτή η πολιτική πρακτική διαπερνάει στα πάντα τον Παπανδρέου. Ίσως κάποτε έρθει σε πλήρη ρήξη με τις ΗΠΑ. Όμως ούτε αυτή θα είναι από την πλευρά του λαού, αλλά από την πλευρά του σοσιαλϊμπεριαλισμού.

Συνέχεια στη σελ. 2.

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΥΦΕΣΗ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΠΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΔΕΞΙΑΣ

ΚΑΙ Ο ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΩΝ ΣΤΗ ΧΩΡΑ

Αν η πρώτη πασοκική τετραετία ήταν το διάστημα που χρειάστηκε το κόμμα του κρατικο-χρηματιστικού κεφάλαιου, το ΠΑΣΟΚ, να σταθεροποιήσει την πολιτική του υπεροχή απέναντι στην Ν.Δ. και να δυναμώσει τους δεσμούς του με την ΕΣΣΔ, η δεύτερη τετραετία θα είναι η πορεία προς την κομματική μονοκρατορία του ΠΑΣΟΚ μέσα στο κράτος, που θα σημαίνει ταυτόχρονα και την μονοκρατορία της κλίκας Π/νδρέου μέσα στο ΠΑΣΟΚ, καθώς και η πορεία προς την σταθεροποίηση της φιλοσοβιετικής πολιτικής, αυτής της ηγετικής ομάδας.

Μια τέτοια πορεία όμως δεν θα σημαίνει πολιτική ηρεμία.

Ο ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Κατ' αρχήν δεν πρόφτασε να καταλαγιάσει ο κουρνιαχτός των εκλογών και η Βουλή δοκιμάζει την ένταση μιας καινούργιας αντιπαράθεσης ΠΑΣΟΚ - ΝΔ πάνω στο ζήτημα του έλεγχου του κράτους, ιδιαίτερα της αστυνομίας και του στρατού. Ο Π/νδρέου χτυπάει διπλά: Από τη μια αποκεφαλίζει όλους τους νεοδημοκράτες της αστυνομίας από τους οποίους μ' ένα περίτεχνο τέχνασμα είχε εξασφαλίσει την ανοχή στην ενοποίηση, δηλαδή με το ν' αυξήσει τον αριθμό των ανώτατων αξιωματικών που τώρα πια βρίσκει υπερβολικά πολλούς. Από την άλλη τριζει τα δόντια στους απόστρατους της παλιάς δεξιάς που πολύ αργά κατάλαβαν ότι ο Π/νδρέου ελέγχει το στρατό. Ο Δροσογιάννης, παλιός αντικομμουνιστής και εχθρός ορκισμένος του Δ.Σ.Ε., είναι σε θέση να τους απαγορεύει ακόμα και τις επισκέ-

τες ΗΠΑ αξιωματικούς έχει μόνο αντιστρατιωτικό περιεχόμενο. Πρόκειται δηλαδή για έναν αντιαμερικανισμό από σπόντα, που στο βάθος είναι μια επικύρωση της ΗΠΑ για βοήθεια στο Αιγαίο κι ακόμα χειρότερα, με το νέο αμυντικό δόγμα, είναι συμπαγής με την Βουλγαρία - δηλαδή με τον σοσιαλισμολιανισμό της ΕΣΣΔ. Ότι είναι πιο βαθύ στην πολιτική του ΠΑΣΟΚ είναι η σχέση του με το στρατό και την αστυνομία. Οι στρατιωτές ιδιαίτερα έχουν καλύτερο από τον καθένα, ότι αυτός ο στρατός κληρονομείται σήμερα από την ίδια ιδεολογία, την ίδια πρακτική που έχει αναβιώσει για δεκαετίες φασίστες αξιωματικούς.

Η αλματώδης ανεμπόδιστη προώθηση του ΠΑΣΟΚ στο στρατό και στην αστυνομία, αντιστοιχεί στο επίπεδο της διακυβέρνησης με την συντριπτική υπεροχή τη σκληρής κομματικής φραξίας του Α. Παπανδρέου, μέσα στη νέα κυβέρνηση. Αυτής της φραξίας που

αλλά δξινση όλων των αντιθέσεων που χαρακτηρίσαν την προηγούμενη περίοδο. Ιδιαίτερα θα ενταθεί η αντίθεση ανάμεσα στις υπερδυνάμεις στη χώρα μας, όπως και αυτής ανάμεσα στην παλιά και στην νέα δεξιά, δηλαδή στην Ν.Δ. από τη μια μεριά στο ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ εξ' από την άλλη. Όμως θα οξυνθεί και η αντίθεση ανάμεσα στην εργατική τάξη και το λαό από τη μια και την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ από την άλλη. Αυτό είναι αναπόφευκτο, όσο θα δυναμώνουν τα οικονομικά αδιέξοδα αυτής της κυβέρνησης, αλλά και ευρύτερα της αστικής τάξης. Κι' όλες αυτές μετά από τις εκλογές είχαν σαφή δείγματα αυτόν των εξελίξεων.

αν και αφήσουμε σταθερά τη γενική οικονομική πολιτική του ΠΑΣΟΚ, δεν ήταν ποτέ το αγαπημένο παιδί του εκτελεστικού (είναι μάλιστα γνωστή η αντίθεσή του με τον Τσακατζόπουλο, αποκαλύπτουν τη σιγοριμύνη της παπανδρεϊκής φραξίας και την αποφασιστικότητά της να πραγματοποιήσει τα πάντα στη διάρκεια της καλύτερης διαχειριστικής τετραετίας.

Το μεγάλο ιδιόμοτο βιομηχανικό κεφάλαιο αναρωτιέται αν πρέπει να δώσει βάση στην εκστρατεία κληρονομιάς του, που έχει εξαπολύσει ο Παπανδρέου, ή στη σύνθεση της νέας κυβέρνησης.

Η αλήθεια είναι ότι αυτές οι

κεφάλαιο είναι αντικειμενικά αρκετά υποταγμένο στο χρηματιστικό για να μπορεί να μην έχει αυταπάτες, για να μπορεί να διδαχτεί από τα αλληπάλληλα χτυπήματα, ποι έχει δεχτεί στο παρελθόν.

Η πολιτική που βγαίνει από την οικονομική πρακτική της σημερινής κυβέρνησης ήταν παραπάνω από σαφής, αν κανείς κοιτάει την πράξη κι όχι τα λόγια. Το ζήτημα είναι πως θα περάσει στον έλεγχο του κρατικοχρηματιστικού κεφάλαιου, ότι είναι μεγάλο στη βιομηχανία.

Αυτή η διαδικασία έχει σχεδόν

Συνέχεια στη σελ. 4

ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ: ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ «ΕΙΡΗΝΗΣ» ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Το ταξίδι του Μητσοτάκη στην Αμερική, η συνάντησή του με τον Οζάλ και οι δηλώσεις του, αποκαλύπτουν για μια ακόμα φορά τον ανοιχτό φιλοαμερικανικό χαρακτήρα της Ν.Δ. Ο Μητσοτάκης ακολουθώντας πλήρως την αμερικανική γραμμή στο Αιγαίο και την Κύπρο, γίνεται ο κομματάρχης της «αμερικανικής ειρήνης» στην περιοχή.

Η «ειρήνη» αυτή στηρίζεται πάνω στον επεχτατισμό της Τουρκίας στην Κύπρο και στο Αιγαίο, με την αποδοχή της τουρκικής κατοχής στο νησί.

Η αμερικανική υπερέδναμη, για να μπορεί να ελέγχει το κατέβασμα του ρωσικού στόλου από τα Δαρδανέλια, θρέφει τον επεχτατισμό της στρατιωτικής κλίκας της Άγκυρας, αλλά ταυτόχρονα θέλει και τον έλεγχο της Ελλάδας, ιδιαίτερα του Αιγαίου. Το πρόβλημα των «ελληνοτουρκικών» σχέσεων έχει ακριβώς να κάνει μ' αυτό το ζήτημα, ταυτόχρονα με τις προσπάθειες της αλλής υπερέδναμης της ΕΣΣΔ, που γι' αυτήν το απρόσκοπο κατέβασμα του στόλου της στη Μεσόγειο αποτελεί βασικό ζήτημα.

Ο Μητσοτάκης έχει αναλάβει την υπερέδνηση των αμερικανικών συμφερόντων, πράγμα που τον κάνει να καλύπτει τον τουρκικό επεχτατισμό. Αυτό άλλωστε είπε και στην Αμερική μετά την συνάντησή του με τον Οζάλ, στο Σικάγο: «Δεν υπάρχει τίποτα περισσότερο επικίνδυνο και ανεύθινο από το να αντιμετωπίσουμε μια ρήξη με τις ΗΠΑ που θα έρχετο τη Δύση και προπαγάνδα την Αμερική στις αγκάλες της Τουρ-

κίας και που θα μας στερούσε από τη στρατιωτική βοήθεια που θα την έπαιρναν όλη οι Τούρκοι. Και τότε πως θα μπορούσαμε να κρατήσουμε την ισορροπία δυνάμεων; Πού θα μπορούσαμε να ακουμπήσουμε; Είναι εύκολα τα λόγια, είναι εύκολες οι φραστικές εξάρσεις».

Η παλιά Δεξιά, παρά τις όποιες «φιλελευθεροποιήσεις» της και τους «πατριωτισμούς» της δεν μπορεί να κρίνει τον αντιδραστικό της χαρακτήρα. Έτσι όπως την γνώρισε ο λαός μας από παλιά, γεμάτη εθνικές προδοσίες και ξεπουλήματα, υπηρέτη της αμερικανικής υπερέδναμης. Ο Μητσοτάκης συνεχίζει την ίδια παράδοση. Η δε δξινση του ανταγωνισμού των υπερέδναμων στη χώρα, τον αναγκάζει όλο και πιο πολύ να συμπορεύεται με τον τουρκικό επεχτατισμό. Οι «διαβεβαιώσεις» του πως η στρατοκρατική κλίκα της Άγκυρας δεν έχει επεχτατικές βλέψεις σε βάρος οποιασδήποτε περιοχής περιλαμβανομένης και της Κύπρου» δείχνουν τον ρόλο του.

Παπανδρέου με τον Ζίβκοφ λίγο πριν αρχίσει η κοινή συνέντευξη

εις στα θέρετρα των αξιωματικών. Κανείς δημοκράτης δεν έχει να λυπηθεί γι' αυτό αρκεί να μην έχει αυταπάτες για το δίδυμο Π/νδρέου - Δροσογιάννη, που επιζητεί την εφαρμογή μιας νέας τάξης πραγμάτων στον στρατό, τόσο πω επ κίνδυνος, όσο δεν φαίνεται ν' απαρχολεί κανένα. Η αναβίωση του πιο παλιού, χρεωκοπημένου σ' βινισμού φοράει τώρα την κόκκινη χλαμύδα των αντιιμπεριαλισμού που όμως για τους προδομένους από

μιας σ' όνομα του λαού και της αριστεράς, που γενικά είναι φιλοσοβιετική, ιδιαίτερα με τους Τσακατζόπουλο και Παπούλια, και επιδιώκει μια μονοκομματική κυριαρχία στην χώρα σαν αντανάκλαση της κυριαρχίας του αντιδραστικού κρατικού - χρηματιστικού κεφάλαιου, που αυτή εκφράζει. Η δεύτερη καθαίρεση του μετριοπαθή Λάζαρη, που μόνιμα λειτουργεί σαν βιτρίνα αμερικανικού κοινοβουλευτισμού, καθώς και του Αρσένου, που

ΠΑΣΚΕ - ΕΣΑΚ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΤΙΘΕΣΗ Η ΕΝΟΤΗΤΑ

Μετά τις βουλευτικές εκλογές του Ιουνίου, το ψευτο - ΚΚΕ πρόβαλε τη γραμμή της «έντασης των ταξικών αγώνων» και της ανάπτυξης του «απεργιακού κινήματος». Η γραμμή αυτή προσπαθούσε να αμβλύνει τις αντιθέσεις που ξεσπούσαν μέσα στη βάση αυτού του κόμματος, να δώσει «αγωνιστική διέξοδο» στα μέλη του αλλά και στους οπαδούς του, που έβλεπαν το ψευτο - ΚΚΕ να χάνει σε εκλογική δύναμη. Από την άλλη, η γραμμή αυτή, όξυνε τις αντιθέσεις ανάμεσα στην ΕΣΑΚ και την ΠΑΣΚΕ, αντιθέσεις που να μην έχουν μια πραγματική βάση, αλλά όπως θα δειξουμε

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΣΑΚ - ΠΑΣΚΕ

Η ενότητα αυτή είναι σήμερα διαφοροποιημένη στα πιο κάτω βασικά ζητήματα:

α. Στην πολιτική του Συνδικαλιστικού Κινήματος

Και οι δύο παρατάξεις προβάλλουν σαν κύρια πολιτική αισμητή του Σ.Κ. τον «αντιαμερικανικό - φιλεργησιακό». Μια αισμητή που από πολιτική άποψη βρίσκεται κοινό αντιμέτωπο και για τους δύο την Ν.Δ. Η βαθιά πολιτική ενότητα, είναι η απόκριση από την εργατική τάξη του σοσιαλδημοκρατισμού και τον κίνδυνο που αποτελεί, αλλά ακόμα πιο πολύ σαν του κύριου εγγυητή της ειρήνης. Και αν αυτό για την ΕΣΑΚ είναι μια μόνιμη δουλειά που κάνει από την ίδρυσή της, για την ΠΑΣΚΕ τα πράγματα δεν είναι τα ίδια. Και αυτό γιατί η ΠΑΣΚΕ είχε διαφοροφάνει αντισοσιαλισμολογικά χαρακτηριστικά. Το '78, '79 αλλά και το '80 το ζήτημα αυτό αποτελούσε ζήτημα πάλης ανάμεσα στις δύο παρατάξεις. Σήμερα όμως αποτελεί ζήτημα ενότητας και αυτό έγινε με το χτύπημα κάθε αντισοσιαλισμολογικού που υπήρχε στην ΠΑΣΚΕ, και την κυριαρχία φιλοσοσιαλιστικών στοιχείων σαν τον Ραϊτόπουλο.

Και μόνο το ζήτημα αυτό, έφτανε για την ΕΣΑΚ για να οικοδομηθεί την ενότητα μαζί της, μιας και για την παράταξη αυτή, η υπεράσπιση της ρωσικής υπερδύναμης, αποτελεί το μεγαλύτερο ζήτημα αρχής.

παρακάτω, δεν βγαίνουν έξω από τα πλαίσια της ενότητας που χαρακτηρίζει τις δυνάμεις του λεγόμενου «μπλοκ της αλλαγής».

Αν και σε αυτή την άμεση φάση, είναι δυνατόν οι εξελίξεις στο συνδικαλιστικό κίνημα, να επηρεαστούν σοβαρά από την όξυνση των σχέσεων ΕΣΑΚ και ΠΑΣΚΕ, αυτές δεν μπορούν να ξεφύγουν από το γενικότερο πλαίσιο που διαμορφώνει η ενότητα ανάμεσα στις δύο αυτές παρατάξεις. Και αυτή διαμορφώνεται στα βασικά ζητήματα που απασχολούν και καθορίζουν σήμερα την πορεία του Συνδικαλιστικού Κινήματος.

μενιο λαού στον δημόσιο και «κοινωνικοποιημένο τομέα» κρύβοντας τον ρόλο του κράτους σαν του συγκεκριμένου εργοδότη, αλλά και ακόμα προβάλλει τον αγώνα του προλεταριάτου στον ιδιωτικό τομέα, όταν κάθε αγώνα του, προσπαθεί να τον χρησιμοποιήσει για να δυναμώσει την διεύθυνση και τον έλεγχο του κράτους πάνω στον ιδιωτικό καπιταλισμό.

2. Πώς το κόμμα αυτό ακολουθεί και εφαρμόζει στην πράξη την γενική γραμμή του ΠΑΣΟΚ στο οικονομικό επίπεδο, ενώ ταυτόχρονα με

την «κριτική» του δίνει την κάλυψη που χρειάζεται, ιδιαίτερα σήμερα, ο Παπανδρέου, για να περάσει την πολιτική του εφυσιασμού της δεξιάς και των ιδιωτών βιομηχανών. γ. Στον απεργοσπασισμό, στην αντιδημοκρατία και στο χτύπημα των γνήσιων ταξικών αγώνων και δυνάμεων. Αυτό είναι το τρίτο βασικό ζήτημα της ενότητας των δύο αντιεργατικών παρατάξεων. Και αυτό το γνωρίζουν καλά οι εργαζόμενοι και στον ιδιωτικό και στον δημόσιο τομέα, όπου στα χρόνια της διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ προσπάθησαν να αναπτύξουν τους δικούς τους ανεξάρτητους αγώνες.

Και ενώ, ο απεργοσπασισμός της ΠΑΣΚΕ έχει σήμερα γίνει ανοιχτός και ωμός, η ΕΣΑΚ εξακολουθεί να χρησιμοποιεί έναν ύπουλο απεργοσπασισμό που κρύβει η «αριστερή» δημαγωγία της. Χωρίς όμως την ΕΣΑΚ, αρκετά δύσκολα η κυβέρνηση με μόνο την ΠΑΣΚΕ θα μπορούσε να περνά την πολιτική της λιτότητας.

Κάποτε οι συνεχείς συνδικαλιστικές έβρισκαν μια δημοκρατική υποστήριξη από την ΠΑΣΚΕ, ενάντια στους τραμπουκισμούς και τα πραξικοπήματα της ΕΣΑΚ. Σήμερα είναι αναγκασμένοι να αντιμετωπίσουν τους τραμπουκισμούς και τα πραξικοπήματα και της ΠΑΣΚΕ. Και δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που ο σοσιαλφασισμός μέσα στο εργατικό κίνημα αναπτύσσεται σαν ιδεολογία και πρακτική, ενιαία από το μπλοκ ΕΣΑΚ - ΠΑΣΚΕ. Το βασικό ζήτημα και εδώ είναι η εξέλιξη της ΠΑΣΚΕ μέσα από την ενότητά της με την ΕΣΑΚ.

Η ΑΝΤΙΘΕΣΗ ΕΣΑΚ - ΠΑΣΚΕ

Η αντίθεση αυτή είναι μια υπαρκτή αντίθεση μέσα όμως στα πλαίσια της γενικότερης ενότητας. Είναι η πάλη για την ηγεμονία. Η πάλη αυτή μέσα στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα παίρνει μια ιδιαίτερη ένταση και αυτό για δύο λόγους:

α. Ο έλεγχος του εργατικού κινήματος αποτελεί για το ψευτο - ΚΚΕ, το δεύτερο δυνατό του χαρτί, μετά από τις πλάτες της Μόσχας. Το εργατικό κίνημα από εσωτερική πλευρά είναι η βασική πολιτική του δύναμη και διαπραγματευτικό χαρτί για την γενικότερη πολιτική του. Και αυτό δεν είναι διατεθειμένο να το χάσει εύκολα κάτω από οποιοδήποτε συνθήκες. Είναι κάτι σαν το στρατό για τον Παπανδρέου. Από την άλλη

μεριά, η ΠΑΣΚΕ είναι μέσα στο εργατικό κίνημα, με βασικό στόχο τον έλεγχό του. Παρά την ενότητά της με την ΕΣΑΚ, θα ήθελε να έχει αυτή τον έλεγχο και αυτό για να μπορεί να το πετύχει στην πάλη της με την ΕΣΑΚ. Ήδη μπορούμε να πούμε πως η ΠΑΣΚΕ στις δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις, με την βοήθεια και του κράτους, έχει αποχτήσει την ηγεμονία. Η ιδιαίτερη οξύτητα, που σε αυτή τη φάση έχει πάρει η αντίθεση ΕΣΑΚ - ΠΑΣΚΕ, έχει να κάνει κατά πολύ με αυτό το ζήτημα.

β. Την κατέληξη θέσεων μέσα στον κρατικό μηχανισμό.

Αυτό είναι ο δεύτερος λόγος της πάλης για την ηγεμονία μέσα στο μπλοκ ΕΣΑΚ - ΠΑΣΚΕ.

Το Συνδικαλιστικό Κίνημα, μέσα από τις «συμμετοχικές» διαδικασίες των «Κρατικοποιήσεων», της Κυβέρνησης, δημιουργεί μια ανώτατη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που σε αυτές τις συνθήκες αποτελεί κομμάτι του κρατικού μηχανισμού. Για το ψευτο - ΚΚΕ, κόμμα με αναπτυγμένα γραφειοκρατικά κρατικοκαπιταλιστικά στελέχη, είναι βασικό το ζήτημα της διεύθυνσης του στον κρατικό μηχανισμό και μέσα από αυτόν τον δρόμο. Η πάλη που δίνει, είναι πάλη για την ανατροπή των αναλογιών που με βάση αυτές, εκπροσωπείται σε αυτόν τον τομέα.

Εκεί βρίσκεται ο ανταγωνισμός του με την ΠΑΣΚΕ που κρατάει τα προτεραια σε αυτές τις αναλογίες. —Ολόκληρη η επιμέρους τακτική της ΕΣΑΚ στο συνδικαλιστικό κίνημα έχει να κάνει με αυτό το ζήτημα. Και δεν είναι απίθανο ο ανταγωνισμός αυτός να οδηγήσει και σε συνολική οργανωτική ρήξη ακόμα και σε επίπεδο ΓΣΕΕ.

Ήδη η ΕΣΑΚ το τελευταίο διάστημα προχωράει γρήγορα - γρήγορα στην δημιουργία Συνδικάτων τοπικά, κατά κλάδο παραγωγής.

Μια τέτοια εξέλιξη, δεν θα ξεφεύγει από το γενικότερο πλαίσιο της ενότητας αλλά θα είναι μια ακραία έκφραση του ανταγωνισμού τους.

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Το βασικό ζήτημα για το εργατικό κίνημα είναι σήμερα να αντισταθεί ενιαία στο μπλοκ ΕΣΑΚ - ΠΑΣΚΕ. Να χτυπήσει αλύπητα τις προσπάθειες της Ν.Δ., να εμφανιστεί, αν και διασπασμένο στο συνδικαλιστικό κίνημα, σαν ο βασικός εκφραστής της «αντικρατικής» - συνδικαλιστικής πάλης. Οι εργατοπατέρες της στο συνδικαλισμό είναι άνθρωποι του ιδιωτικού κεφαλαίου, ενός κεφαλαίου που στην εκμετάλλεση του εργάτη είναι το ίδιο αδιόταχτο με το κρατικό.

Η «φιλελευθεροποίηση» και η ψευτοδημοκρατία τους σταματά στα συμφέροντα της τάξης που εκπροσωπούν.

Το εργατικό κίνημα πρέπει να αντισταθεί στην πολιτική διάσπαση που επιχειρούν τόσο το μπλοκ ΠΑΣΟΚ - ΚΚΕξ όσο και η Ν.Δ., και να προβάλλει την δικιά του πολιτική και ταξική ενότητα και γραμμή. Να διεκδικήσει τα δικά του ταξικά αιτήματα και πρώτα απ' όλα το δικαίωμα στη δουλειά, που σήμερα ποδοπατάται από τα νέα ποσοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων, που χορηγούν οι κλαδικές του ΠΑΣΟΚ, διαφθείροντας εργατικές συνειδήσεις, και φτιάχνοντας πληρωμένους τραμπούκους ενάντια στο συνεπές ταξικό εργατικό κίνημα. Να αντισταθεί στη λιτότητα, στα χαμηλά μεροκάματα, την ακρίβεια και την εντατικοποίηση.

Και να δώσει τέλος το δικό του όραμα, το όραμα του πραγματικού σοσιαλισμού, της εργατικής εξουσίας, που θα αναλάβει τον τόπο, ενάντια στους ψευτοσοσιαλισμούς του ΠΑΣΟΚ και του ψευτο - ΚΚΕ.

Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΚΟΥ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΣΤΟ «Κ»ΚΕ ΕΞ. ΚΑΙ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

Όταν εκδηλώθηκε η κρίση στο ΚΚεσ. με την πάλη των Φραξιών και την προεδριοποίηση του Α. Κύρκου, εκφράσαμε τότε την άποψη ότι αυτή ακριβώς η εξέλιξη, μέσα σ' αυτό το κόμμα, έφερε σ' επίπεδο ηγεσίας, ότι πιο χειρότερο είχε μέσα του το ΚΚεσ. Τον ανοιχτό φιλοπασοκισμό και φιλοΚΚεξισμό. Αυτή η επικράτηση του Κύρκου έχει να κάνει με το ότι το ΚΚεσ. σαν κόμμα ρεβιζιονιστικό που χτυπάει τον Μαρξισμό στο όνομα της «ανεξέλιξης» του είναι ταυτόχρονα και κόμμα αστικό που δεν στηρίζεται στην ενιαία θέληση αλλά στην ελεύθερη και έξω από αρχές πάλη φραξιών.

Όμως αυτός ο χαρακτήρας του ΚΚεσ. δεν ήταν από μόνος του αναγκαίος στο να το οδηγήσει στη σημερινή του πορεία, ακριβώς για το λόγο ότι από την αρχή στάθηκε κύρια, κόμμα φιλοευρωπαϊκό με αντιηγεμονιστικές διακρίσεις. Η σημερινή μορφή του «εσωτερικού» με τον Κύρκο επικεφαλής έφερε στην επιφάνεια και σαν κύρια τάση, αυτό που χρόνια περιέκλειε μέσα του. Τον συμφιλίωτισμό με τον σοσιαλδημοκρατισμό, μόνο που μέχρι τώρα, δεν είχε εκδηλωθεί έτσι ανοιχτά αυτή η φιλοσοσιαλισμολογική του πλευρά.

Η τάση αυτή του ΚΚεσ. έχει μεγάλη σημασία στη σημερινή περίοδο αν πάρουμε υπόψη μας δύο σοβαρούς παράγοντες α) τον υφεσιασμό της Ευρώπης απέναντι στην επιθετικότητα της σοβιετικής υπερδύναμης και β) το διάγραμμα του σοσιαλδημοκρατισμού στην Ελλάδα και μέσα από το ΠΑΣΟΚ. Για αυτούς τους λόγους το ΚΚεσ. εκδηλώνει σήμερα ανοιχτά την φιλοσοβιετική του πλευρά. Και δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς. Η αντίσταση στο σοσιαλδημοκρατισμό απαιτεί μεγάλο πολιτικό σθένος και πρώτα απ' όλα πάλη από θέσεις

αυτά ο Κύρκος το ξέρεει. Το αν τελικά επιδιώκει την ενότητα με το ΚΚεξ. φαίνεται και από τους «προβληματισμούς» που συμβαίνουν τώρα τελευταία στο ΚΚεσ. σ' ότι αφορά την αλλαγή του τίτλου του. Ακριβώς αυτό έβαλε σαν όριο η ενότητα με το ΚΚεσ. παρότι αυτός ο όρος συνάντησε μια πρώτη «αντίσταση» του Κύρκου. Η πραγματικότερη όμως είναι άλλη. Οι κύριοι αυτοί προσπαθούν με «πόλεμο» φράσεων και «όρων» να κρύψουν από τα μέλη τους και τον λαό μια αλήθεια: την βαθιά ενότητα, την κοινή ρεβιζιονιστική τους ιδεολογία και την στρατηγική τους ένταξη στο στρατόπεδο του σοσιαλδημοκρατισμού.

Αν αυτά συμβαίνουν μεταξύ των δύο απτών ρεβιζιονιστών, οι ίδιες οι εξελίξεις μέσα στο ΚΚεσ. κάθε άλλο παρά ευνοϊκές είναι για την πορεία αυτού του κόμματος. Οι μέχρι τώρα αντιθέσεις Κύρκου - Μπανιά φαίνεται πως σήμερα έχουν γεφρωθεί, φυσικά με την υποταγή του δεύτερου στον πρώτο. Και αυτό είναι το πιο ανησυχητικό για αυτό το κόμμα. Ότι σήμερα έχει πάψει, προς το παρόν τουλάχιστον, «σε επίπεδο ηγεσίας, η φωνή αντιστάσεως στην ΚΚεξδοποίηση του ΚΚεσ.», είτε με την σταδιακή αλλαγή της φρονογνωσίας και του τίτλου του, είτε με την μελλοντική, αν γίνει, ενότητα των 2 απτών κομμάτων. Ειδικά αυτό το τελευταίο είναι που περικλείει για τον λαό μας τον μεγαλύτερο κίνδυνο. Είναι η ενότητα αυτή, που σημαίνει την ακόμα μεγαλύτερη ισχυροποίηση του σοσιαλδημοκρατισμού στη χώρα μας και σε καμία περίπτωση δεν θα επιταχθεί, όπως πολλοί νομίζουν, η ενότητα του κομμουνιστικού κινήματος.

Όσο για τους δημοκράτες - μέλη του ΚΚεσ. που βρισκόμενοι στο πρόσωπο του Κύρκου, ότι πιο μαύρο έχει η ηγεσία τους και ταυτόχρονα εναντιώνονται στην σημερινή εξέλιξη πραγμάτων μέσα στο κόμμα τους, ένα πράγμα πρέπει να διαλέξουν. Η τα ξεπετάγματα αυτού του ανθρώπου και της κλίμακας του από τις γραμμές τους ή την διάσπαση αυτού του κόμματος, πριν αυτό καταρτίσει μια άλλη «αριστερή» πέμπτη φάλαγγα του σοσιαλδημοκρατισμού.

Όσο για τους δημοκράτες - μέλη του ΚΚεσ. που βρισκόμενοι στο πρόσωπο του Κύρκου, ότι πιο μαύρο έχει η ηγεσία τους και ταυτόχρονα εναντιώνονται στην σημερινή εξέλιξη πραγμάτων μέσα στο κόμμα τους, ένα πράγμα πρέπει να διαλέξουν. Η τα ξεπετάγματα αυτού του ανθρώπου και της κλίμακας του από τις γραμμές τους ή την διάσπαση αυτού του κόμματος, πριν αυτό καταρτίσει μια άλλη «αριστερή» πέμπτη φάλαγγα του σοσιαλδημοκρατισμού.

Αλλά του Κύρκου δεν του φτάνει αυτό. Φαίνεται πως έφτασε η στιγμή να προχωρήσει πάρα πέρα και να συμφιλίώσει το κόμμα του με το ψευτοΚΚΕ. Από «κόμμα του δελτίου» αυτό κόμμα «το πιο υποτελές στη Μόσχα» που υπάρχει στην Ευρώπη, από κόμμα «τον σκοταδισμό» τώρα το ΚΚεξ. γίνεται κόμμα, που μπορούμε να εννοήσουμε, αρκεί να εγκαταλείψει «την δικτατορία του προλεταριάτου». Εδώ βρίσκεται η διπλή εξαπάτηση των μελών του ΚΚεσ. Γιατί η συνειδητή πορεία υποταγής του στο ΚΚεξ. έχει γίνει αντιληπτή από πολλά μέλη του και ήδη έχουν ξεσπάσει σοβαρές αντιθέσεις στους κόλπους αυτού του κόμματος. Έτσι ο Κύρκος από την μια ενώ εξαρτάει και υποτάσσεται στο ΚΚεξ. από την

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΣΤΗΝ ΙΝΤΡΙΓΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΣΜΟ

Συνέχεια από τη σελ. 1

Παρακολούθησε τον πως σήμερα μετά από κάθε έμμεσο ή άμεσο χτύπημα στις ΗΠΑ (Καθαίρεση Καραμανλή, ανοιχτές φιλο - ρωσικές διακηρύξεις, υπόθεση αεροπειραγίας) κάνει μια ταπεινωτική διακήρυξη φιλίας προς αυτές στα λόγια ή και στην πράξη, κερδίζοντας πολύτιμο χρόνο. Έχει φτάσει στο σημείο να κάνει πολιτικό δόγμα αυτή τη σκοτεινή διπλωματία, λέγοντας ανοιχτά ότι οι μικρές χώρες δεν πρέπει να δίνουν καθαρό πολιτικό στίγμα. Δεν έχει κανείς αντίρρηση να εξαπατούνται οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές, όμως πρέπει να είναι καθαρό στον λαό της Ελλάδας και στους λαούς όλου του κόσμου το ακριβές στίγμα της εξωτερικής πολιτικής. Ειδικά όμως έχουμε να κάνουμε με τη σκοτεινή, αντιδραστική διπλωματία, που δεν έχει απολύτως καμιά σχέση με τον αντιιμπεριαλισμό των λαών, τον μοναδικό πραγματικό αντιιμπεριαλισμό.

Λέστε, πώς ο Παπανδρέου κυριεύει τον κρατικό μηχανισμό, ιδιαίτερα το στρατό, την αστυνομία τη δικαιοσύνη. Καθησυχάζει τους παλούς δεξιούς, συχνά τους προάγει, εξασφαλίζει προγεφυρώματα και μερικοί περνάνε με το μέρος του. Στη συνέχεια κερδίζει τους πιο ακραίους και τρομοκρατεί τους ενδιάμεσους.

Αυτό το λέει ανοιχτά η συγκυλιωμένα ξεκαθάρισμα του κράτους από το κατεστημένο, τους φασίστες κ.λπ. Μα σ' αυτούς τους φασίστες και σ' αυτό το κατεστημένο πάτησε. Ο Στασινός, ο σημερινός πρόεδρος του 'Αρσιου Πάγου, ήταν θερμός υποστηρικτής των πραξικοπημάτων του '67. Τώρα είναι με το ΠΑΣΟΚ και αναπόφευκτα θα κινήσει τους δεξιούς δικαστικούς, δηλαδή, αυτούς που δεν περνάνε με τη νέα δεξιά.

Τι σχέση έχουν αυτά με το δημοκρατικό αίτημα του 1974 για αποχουνοποίηση.

Αν ο Παπανδρέου ήταν πραγματικός δημοκράτης θα έβαζε καθαρά από την αρχή το αίτημα της αποχουνοποίησης στο στρατό, τη διοίκηση κ.λπ. και θα καλούσε τον λαό να τον στηρίξει σ' αυτή τη δύσκολη μάχη.

Όμως και δω δουλεύει με τη μέθοδο των μικρών και μεγάλων πραξικοπημάτων με τις ίντριγκες και την παραπλάνηση, μετατρέποντας το καταπιεστικό κράτος της παλιάς δεξιάς, σε καταπιεστικό και μάλιστα πιο επιθετικό και ανανεωμένο, κράτος της νέας δεξιάς.

Όλα όμως έχουν μια εξήγηση. Αν ο Παπανδρέου έκανε πραγματικό αντικαραμανλικό - αντιαμερικανικό - αντιδεξιό δημοκρατικό αγώνα δεν θαρρόταν ποτέ στην εξουσία μετά βαιών και κλάδων, καθυλώνοντας πάνω στο γρήγορο φουσκωμένο μπαλόνι του ΠΑΣΟΚ.

Στην πραγματικότητα η πολιτική φρονογνωσία του Α. Παπανδρέου είναι η προσωποποίηση της αστικής τάξης, στην μεταβατική της κίνηση, ταυτόχρονα προς μια νέα μορφή άσκησης της εξουσίας της και προς τον σοσιαλδημοκρατισμό.

Μόνο ένας τέτοιος πολιτικός μπορούσε να φέρει σε πέρας ένα τέτοιο καθήκον. Αυτό είναι το μυστικό αυτού του καθηγητή, στην ίντριγκα και τον πραξικοπηματισμό.

Αυτή είναι η δύναμή του, ότι εκφράζει ένα μεγάλο ρεύμα της ελληνικής αστικής τάξης. Αυτή είναι η αδυναμία του, γιατί αυτό το ρεύμα θα οδηγήσει τη χώρα και θα οδηγήσει το ίδιο σε νέα μεγάλα αδιέξοδα.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
ΜΕΓΕΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ
ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΓΡΟΦΗ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Βαλαωρίτου 1 - Πειραιάς
Τηλ. 4928007

ΚΙΝΑ: ΞΕΦΡΕΝΗ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗ

Το κείμενο, που ακολουθεί, είναι εκτεταμένα αποσπάσματα από μια συνοπτική ανάλυση - κριτική, της ιδεολογικο - πολιτικής γραμμής, που ακολουθεί η σημερινή ηγεσία του Κ. Κ. Κίνας. Αυτό το κείμενο γράφτηκε από σύντροφο μας τον Μάρτη του '84, σαν βοήθημα, στην εσωκομματική πάλη στο ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ στο τελευταίο του συνέδριο. Η σημερινή οππορτουниστική ηγεσία του λεγόμενου ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ αρνήθηκε επίμονα σ' αυτό το συνέδριο, να χαρακτηρίσει ρεβιζιονιστική την γραμμή της ηγεσίας του ΚΚΚίνας. Πρόσφατα μόνο και ξαφνικά, δίχως καμμία αναφορά σε συγκεκριμένη μελέτη, θέλησε να ισοθετήσει τη θέση αυτή, για να ευθυγραμμισθεί με τις αποφάσεις του ΚΚΕ (μ-λ) και της Κίνησης και στο ζήτημα της Κίνας.

Στόχος αυτού του μικρού κειμένου είναι να επιμείνει στα

αρχαιακά ζητήματα, που μας χωρίζουν από το ΚΚΚ. Και να τα φωτίσει περισσότερο.

Σήμερα πολλοί σύντροφοι αγνοούν τι ακριβώς έχει αλλάξει σ' αυτή τη χώρα και φοβούνται ότι όποια θέση και να πάρουμε απέναντί της θα είναι βιαστική.

Χωρίς να υποτιμάμε τέτοιους κινδύνους, εμείς πρέπει να μη δυσκολευόμαστε να τοποθετούμαστε σε ζητήματα βασικών αρχών. Σ' αυτά είμαστε σε θέσει και πρέπει να τοποθετούμαστε άμεσα. Εκείνο, που χρειάζεται περισσότερη μελέτη είναι το με πιο τρόπο επηρεάζουν οι πολιτικές και ιδεολογικές θέσεις του ΚΚΚ, τη θέση των βασικών τάξεων μέσα στην κινέζικη κοινωνία, δηλαδή, στο ποιες είναι οι μεταβολές στο επίπεδο της ταξικής κυριαρχίας της εργατικής τάξης μέσα στη χώρα.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ;

Αυτό είναι το πρώτο ζήτημα, που διαχωρίζει στο επίπεδο της θεωρίας την επαναστατική γραμμή από τον ρεβιζιονισμό για την περίοδο της δικτατορίας του προλεταριάτου. Όλα τ' άλλα κρέμονται από αυτό το ζήτημα. Δηλαδή και το αν ο κύριος άξονας είναι η ταξική πάλη στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού και το αν χρειάζεται συνέχιση της επανάστασης ενάντια στον κίνδυνο της παλινόρθωσης και το που πρέπει ν' αναζητήσουμε αυτή την αστική τάξη. Όλα αυτά έρχονται μετά.

Σ' αυτό το κεφαλαίο ζήτημα η σημερινή ηγεσία του ΚΚΚ πήρε τη θέση ότι «οι εκμεταλλευτές έχουν διαλυθεί σαν τάξη», δηλαδή δεν υπάρχει πια αστική τάξη μέσα στην Κίνα. Αυτό τοποθετήθηκε για πρώτη φορά στην 4η ολομέλεια της Π. Γ. Κ. Κ. του ΚΚΚ. Και πάνω σ' αυτή τη θέση αποχώρησαν οι πιστοί στον Μάο - Τσε - Τούγκ μέλη του Πολιτικού Γραφείου και πρωτοπόροι στην συντριβή των «Τεσσάρων» Βανγκ Τονγκ - Χσινγκ, Γι - Τσαν - Κουέι, Βου - Τεχ και Τσεν - Σι - Λιέν και έχασαν όλα τα αξιώματά τους μέσα κι' έξω από το κόμμα. Είχε προηγηθεί στην 3η ολομέλεια του '78 η εξάλειψη της θέσης ότι η ταξική πάλη είναι ο άξονας που τραβάει όλα τα άλλα.

Στη συνέχεια ήρθε η 5η ολομέλεια που αποκατάστησε τον Λιου - Σάο - Σι σαν μεγάλο μαρξιστή, τέλος η 6η ολομέλεια ήρθε να ανατρέψει όλη την ιστορία του ΚΚΚ εμφανίζοντας σαν τον μοναδικό κίνδυνο τον αριστερό οππορτουниστικό από το '57 και μετά. Καταδίκασε το μεγάλο άλμα προς τα μπρος και αποκατάστησε τον διαγραμμένο σαν δεξιό το 1959 Πένγκ - Τεγκ - Χουάι. Τότε δεν υπήρχε θέση, ούτε για τον Χουάι - Κουό - Φεγκ στο Π. Γ.

Δεν είναι λοιπόν καθόλου αφρόσυχο ή απροσδόκητο, που το 12ο συνέδριο ήρθε να επισφραγίσει όλες αυτές τις αλλαγές καταδικάζοντας τη θεωρία του Μάο για τη συνέχιση της επανάστασης με τα εζής λόγια. «Η Κ. Κ. του κόμματος θέλωσε συστηματικά τη λαθεμένη θεωρία τη λεγόμενη - της συνέχισης της επανάστασης κάτω από τη δικτατορία του προλεταριάτου».

Το χειρότερο όμως είναι ότι επιμένει να χρησιμοποιεί τον όρο σκέψη Μάο - Τσε - Τούγκ αν και ξέχωρα από την έκφραση Μαρξισμός - Λενινισμός καθώς και την έκφραση, ταξική πάλη. Στην πραγματικότητα έχει αλλάξει το περιεχόμενο και των δύο όρων.

Ας δούμε πως τοποθετεί το ζήτημα ο Τεγκ - Χουάι - Πιγκ (επιθεώρηση του Πεκίνου Νο 30 - 1983): «Είναι σωστό να μη λέμε πια ότι η σκέψη Μάο - Τσε - Τούγκ αποτελεί μια γενική ανάπτυξη του μαρξισμού - Λενινισμού, ούτε ότι αποτελεί ένα νέο στάδιο του μαρξισμού - Λενινισμού. Πρέπει ωστόσο να αναγνωρίσουμε ότι η σκέψη Μάο Τσε Τούγκ αντιπροσωπεύει την εφαρμογή και την ανάπτυξη του μαρξισμού - Λενινισμού στην Κίνα». Γι' αυτό η κινέζικη ηγεσία χώρισε με ένα απλό «και» τον μαρξισμό - Λενινισμό από τη σκέψη Μάο - Τσε - Τούγκ. Γιατί, δε δέχεται την παγκοσμιοποίησή του, κάνει τη σκέψη Μάο - Τσε - Τούγκ κινέζικη θεωρία, εξειδίκευση του μ-λ στην Κίνα. Αυτό είναι άρνηση, της σκέψης Μάο - Τσε - Τούγκ σαν ανάπτυξη της μ-λ θεωρίας. Είναι άρνηση της σκέψης

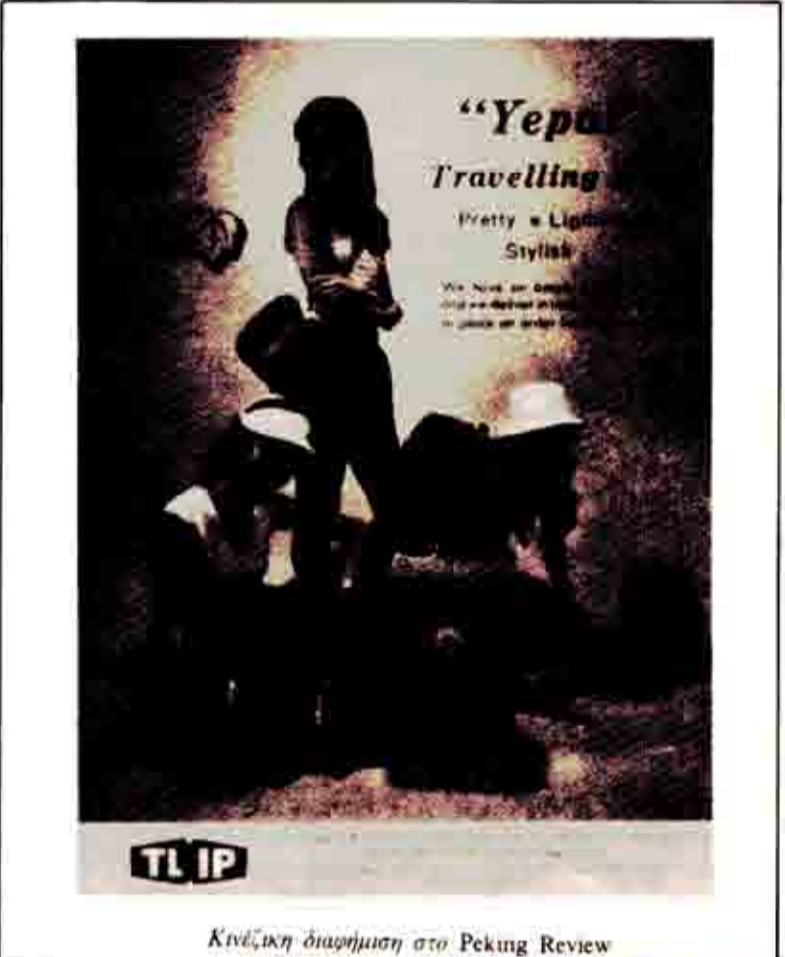
Μάο - Τσε - Τούγκ κι από την κινέζικη σκοπιά γιατί, είναι ουσιαστική άρνηση της θεωρητικής προσφοράς του Μάο μετά το 1957.

Ας παρακολουθήσουμε πάλι τον Τεγκ, που έπαιξε τον καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της γραμμής της 6ης ολομέλειας και που όλες του οι υποδείξεις πέρασαν στην απόφασή της. «Στο σύνολό της η καθοδήγηση του σύντροφου Μάο - Τσε - Τούγκ ήταν σωστή πριν το '57. Ωστόσο έκανε όλο και περισσότερα λάθη μετά την πάλη, που δόθηκε το 1957 ενάντια στους δεξιούς». Και παρακάτω: «Μετά από αυτό (τη διαγραφή του Πενγκ Τεγκ Χουάι το 1959) ήρθαν τα δύσκολα χρόνια», και ακολουθεί η καταδίκη εκείνου του πολιτικού κινήματος που καθοδήγησε το ΚΚΚ μέχρι την πολιτιστική επανάσταση, το κίνημα των τεσσάρων εξιγνάσεων, που το 1965 με απόφαση της Κ. Κ. στράφηκε ενάντια στους υπεύθυνους του Κόμματος, που πήραν τον καπιταλιστικό δρόμο. «Οι αναφέρεται στον Μάο, σαν θετικό, αυτήν την περίοδο είναι τα χιπήματα, που έδωσε στον αριστερό οππορτουниστικό καθώς και οι θέσεις του για τα ζητήματα της παραγωγής. Ακόμα κρίνονται σαν «θετικά» τα δύο γνωστά του κείμενα του '57: Για τις αντιθέσεις στους κόλπους του λαού και Οι δέκα μεγάλες σχέσεις».

Σ' αυτό του το κείμενο ο Τεγκ στρέφεται ενάντια σ' αυτούς που θέλουν να βγάλουν τη Σκέψη Μάο - Τσε - Τούγκ από τη θεωρία του ΚΚΚ, γιατί όπως λέει ο ίδιος: «Αν αφήναμε κατά μέρος τη Σκέψη Μάο - Τσε - Τούγκ, η αν δεν κάναμε μια σωστή εκτίμηση των αρετών και των λαθών του σύντροφου Μάο - Τσε - Τούγκ, θα σκοινιόμαστε το δίχως άλλο στην αντίθεση των βετεράνων εργατών μας, των αγροτών μας που ήταν φτωχοί ή μισο - φτωχοί τη στιγμή της αγροτικής μεταρρύθμισης καθώς και της πλειοψηφίας των στελεχών μας, που είναι δεμένοι μαζί τους. Δε θα πρέπει ποτέ να εγκαταλείψουμε τη σημαία της σκέψης Μάο - Τσε - Τούγκ. Το να εγκαταλείψουμε αυτή τη σημαία θα σήμαινε στην πραγματικότητα να αρνηθούμε την ενδοξή ιστορία του κόμματός μας. Ίδωμένη στο σύνολό της, η ιστορία του κόμματός μας είναι μια ένδοξη ιστορία. Αν και έκανε σοβαρά λάθη, περιλαμβανομένων των τριών δεκαετιών, που ακολούθησαν την ίδρυση της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, ακόμα παρ' όλο, που διέπραξε αυτό το κεφαλαίο λάθος της «πολιτιστικής επανάστασης» το κόμμα μας οδήγησε την επανάσταση στη νίκη».

Μια ένδοξη ιστορία, αν αφαιρέσουμε ότι πιο ένδοξο σ' αυτήν, την πάλη δηλαδή ενάντια στον σύγχρονο ρεβιζιονισμό, που στήλωσε στα πόδια του το παγκόσμιο μ-λ κίνημα, και που γέννησε κι' εμάς τους ίδιους. Γι' αυτό, και μόνο γι' αυτό τη σημερινή ηγεσία του ΚΚΚ πρέπει να την χαρακτηρίσουμε ρεβιζιονιστική. Ο Τεγκ υψώνει στον ουρανό τον Μάο ηγέτη της σοσιαλιστικής επανάστασης και σοσιαλιστικής οικοδόμησης. Υψώνει τον κινέζο Μάο για να χτυπήσει τον παγκόσμιο Μάο, όχι μόνο της θεωρίας της συνέχισης της επανάστασης, αλλά και το Μάο της πάλης του '63 ενάντια στο σύγχρονο ρεβιζιονισμό.

Η πάλη αρχών με τον Χρουν - σάφ δεν δόθηκε ούτε πάνω στο ζήτημα του αν θα ριζούμε βάρος

Κινέζικη διαφήμιση στο Peking Review

στη βραβεί ή την ελαφριά βιομηχανία, ούτε στο πώς θα συμπεριφερόμαστε απέναντι στους αγρότες, ούτε στο πώς θα ληθούν οι αντιθέσεις στους κόλπους του λαού, αλλά στο ζήτημα της ταξικής πάλης, τόσο παγκόσμια, όσο και σε κάθε χώρα ξεχωριστά, ιδιαίτερα στο ζήτημα της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Θυμίζουμε στους σ. το σημείο 17 από τα 25 που περιλάμβανε η ανοιχτή επιστολή του ΚΚΚ προς το ΚΚΣΕ στις 30.3. του 1963.

«Στη διάρκεια της μακράς ιστορικής περιόδου, μετά την κατάληψη της εξουσίας από το προλεταριάτο, η ταξική πάλη παραμένει σαν ένας αντικειμενικός νόμος, ανεξάρτητα από τη θέληση του ανθρώπου διαφερόντας μόνο στη μορφή από την ταξική πάλη, που διεξήχθη πριν από την κατάληψη της εξουσίας από το προλεταριάτο. Υστερα από την Οκτωβριανή Επανάσταση ο Λένιν είπε πολλές φορές ότι:

α) Οι εκμεταλλευτές που ανατράπηκαν, προσπαθούν με χίλιους τρόπους να ανακτήσουν τον «παράδεισο» που απώλεσαν.

β) Το μικροαστικό περιβάλλον, γεννά κάθε μέρα, κάθε ώρα, καινούργια αστικά στοιχεία.

γ) Πολιτικά εκφυλισμένα άτομα και νέα αστικά στοιχεία μπορούν να κάνουν την εμφάνισή τους στις γραμμές της εργατικής τάξης και ανάμεσα στους κρατικούς υπαλλήλους, συνεπεία αστικών επιρροών και της ποτισμένης με διαφθορά ατμόσφαιρας της μικροαστικής τάξης.

δ) Οι εξωτερικές συνθήκες, που καθορίζουν τη συνέχιση της ταξικής πάλης στο εσωτερικό μιας σοσιαλιστικής χώρας είναι η περικύλιση της χώρας αυτής από τον διεθνή καπιταλισμό, η ιμπεριαλιστική απειλή ένοπλης επέμβασης και οι ανατρεπτικές ενέργειες των ιμπεριαλιστών, που αποσκοπούν στην χωρίς κόλαμο καταστροφή της χώρας αυτής. Η ζωή δικαιώσε τα συμπεράσματα αυτά του Λένιν» Και παρακάτω...

«Σε μια σοσιαλιστική χώρα χρειάζεται μια μακρά ιστορική περίοδος του ποιος θα νικήσει: Ο σοσιαλισμός ή ο καπιταλισμός. Ο αγώνας

μεταξύ του δρόμου προς το σοσιαλισμό και του δρόμου προς τον καπιταλισμό συνεχίζεται σ' ολόκληρη αυτή την ιστορική περίοδο. Ο αγώνας αυτός έχει σκαμπανεβόματα - μερικές φορές γίνεται πολύ άγριος - οι δε μορφές του είναι πολλές και ποικίλες».

Στο επόμενο σημείο 18 της ίδιας επιστολής αναφέρεται «μερικοί μπορούν να ισχυρίζονται ότι η κοινωνία τους είναι ήδη χωρίς τάξεις. Εμείς απαντούμε σ' αυτούς: Όχι. Υπάρχουν τάξεις και υπάρχει πάλη των τάξεων σε όλες τις σοσιαλιστικές χώρες, χωρίς καμμία εξαίρεση.

Εφ' όσον τα κατάλοιπα των παλαιών εκμεταλλευτριών τάξεων, που προσπαθούν να ανακτήσουν τα προνόμιά τους εξακολουθούν να υπάρχουν, εφ' όσον νέα καπιταλιστικά στοιχεία συνεχώς δημιουργούνται και εφ' όσον υπάρχουν ακόμα παρασιτικά, κερδοσκοπικά, αληθώς καταχραστές κ.λπ., πως μπορούμε να λέμε ότι δεν χρειάζεται πια η δικτατορία του προλεταριάτου;»

Κι εδώ φτάνουμε σ' ένα λεπτό ζήτημα. Η σημερινή ηγεσία του ΚΚΚ, ενώ αρνείται την ύπαρξη αστικής τάξης δεν αρνείται την ταξική πάλη.

Τι είδους ταξική πάλη είναι αυτή; Το λέει καθαρά ο Χου - Γιάν - Μπάγκ ο νέος γραμματέας του ΚΚΚ στο 12ο συνέδριο. «Σήμερα, υπάρχουν κέντρα πάντα εχθρική στοιχεία κάθε απόχρωσης, που επιδίδονται στον οικονομικό, πολιτικό, ιδεολογικό και πολιτιστικό τομέα, καθώς και στην κοινωνική ζωή, σε ενέργειες που αποσκοπούν συνειδητά στην υπονόμευση και την ανατροπή του σοσιαλιστικού καθεστώτος. Στο σημερινό στάδιο, η ταξική πάλη στη χώρα μας εκδηλώνεται μέσω της πάλης ανάμεσα στο λαό και σ' αυτά τα εχθρικά στοιχεία», και βέβαια επιβεβαιώνεται παρακάτω η θέση του '78 ότι η ταξική αντίθεση «δεν αποτελεί την κύρια αντίθεση».

Στην πραγματικότητα, ούτε οι Ρώσοι ρεβιζιονιστές αρνούνται σήμερα ότι υπάρχουν εχθρικά στοιχεία στην κοινωνία τους, μια τέτοια μάστιγα παραδοχή τους είναι αναγκαία για να ασκήσουν τη δικιά τους αστική δικτατορία πάνω σ' οποιαδήποτε τους αντιστάκεται.

ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Είναι γνωστή η θεωρία των αντισοσιαλιστικών στοιχείων, που υπονομεύουν το νόμο και τη σοσιαλιστική τάξη πραγμάτων. Το θέμα είναι, ότι αυτά, τα εχθρικά στοιχεία δεν αποτελούν τάξη. Αλλά αν αυτά δεν αποτελούν τάξη, τότε πρσ τι η δικτατορία του προλεταριάτου; Γιατί να έχουμε δικτατορία του προλεταριάτου στην Κίνα; Και αυτό το πρόβλημα το έλυσε η σημερινή κινέζικη ηγεσία.

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Έτσι με το καινούργιο σύνταγμα και σύμφωνα με τις αποφάσεις του 12ο συνεδρίου καταργείται ουσιαστικά η δικτατορία του προλεταριάτου στην Κίνα. Το πρώτο άρθρο του νέου συντάγματος καταργεί την θέση των συνταγμάτων μετά από κείνο του '54 και καθορίζει το κρατικό καθεστώς της Κίνας, σαν «σοσιαλιστικό κράτος της δημοκρατικής δικτατορίας του λαού, που καθοδηγείται από την εργατική τάξη και βασίζεται στη συμμαχία των εργατών και των αγροτών». Ταυτόχρονα επιχειρεί να συσκοτίσει το ζήτημα λέγοντας μόνο μια φορά — και στο προοίμιο ότι αυτή η δημοκρατική δικτατορία του λαού είναι στην ουσία δικτατορία του προλεταριάτου.

Γιατί όμως δεν κράτησε αυτή την έκφραση; δικτατορία του προλεταριάτου και έβαλε μια άλλη στη θέση της η σημερινή ηγεσία του Κ. Κ. Κίνας; Γιατί στην ουσία του αυτό το κράτος δεν είναι τίποτ' άλλο από το ρεβιζιονιστικό κράτος όλου του λαού. Ο Πενγκ Τσεν διαγραμμένος μαζί με τον Λιου - Σάο - Σι στη διάρκεια της πολιτιστικής επανάστασης, μέλος του σημερινού Π. Γ. και αντιπρόεδρος της επιτροπής για τη σύνταξη του νέου συντάγματος —στην πρόταση του εισήγησε γράφει (Επιθ. Πεκ. αρ. 30 - 1982).

«Η δημοκρατική δικτατορία του λαού, εκτός από την πρακτική της δημοκρατίας μέσα στο λαό, περιέχει και τη δικτατορία που όλος ο λαός ασκεί στον εχθρό του. Μετά τη διάλυση του εκμεταλλευτικού συστήματος και των εκμεταλλευτριών τάξεων, αυτοί που γίνονται αντικείμενα αυτής της δικτατορίας δεν αποτελούν πια ολόκληρες αντιδραστικές τάξεις και ο αριθμός τους αλλιώτικε έχει πολύ ελαττωθεί».

Όλος ο λαός Και να γιατί. Πάλι ο Πένγκ - Τσεν. «Η εργατική τάξη που είδε τις γραμμές της να μεγαλώνουν και τις δυνάμεις της να μεγαλώνουν πολλές φορές, παίζει έναν ολόκληρο και πιο σποndaίο ρόλο στην πολιτική ζωή της χώρας. Από τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό η μεγάλη μάζα των ατομικών αγροτών συσπειρώθηκε στις συλλογικές. Ο αριθμός επίσης των διανοούμενων αυξήθηκε κατά πολλές φορές. Θεωρημένοι στο σύνολο τους αυτοί αποτελούν τμήμα της εργατικής τάξης. Οι εκμεταλλευτικές τάξεις δεν υπάρχουν πια γιατί τα στοιχεία τους μετασχηματίστηκαν ολοκληρωτικά σε εργαζόμενους που ζουν από τη δουλειά τους».

Αυτή η συλλογιστική στην ουσία, αρνείται το διαχωρισμό ανάμεσα στο προλεταριάτο και τις άλλες τάξεις στο ζήτημα του κράτους.

Πάλι στο σημείο 18 όπου το ΚΚΚ μ' επικεφαλής τον Μάο κριτίκαρα τις θέσεις των σοβιετικών για κράτος όλου του λαού, γράφεται: «Ο Μαρξισμός - Λενινισμός μας διδάσκει ότι εκτός από την καταπίεση των εχθρικών τάξεων, ο ιστορικός σκοπός της δικτατορίας του προλεταριάτου στην πορεία της οικοδόμησης του σοσιαλισμού αναγκαία περιλαμβάνει και την ορθή αντιμετώπιση των σχέσεων μεταξύ της εργατικής τάξης και των αγροτών την σταθεροποίηση της πολιτικής και οικονομικής τους συμμαχίας και την δημιουργία συνθηκών για την βαθμιαία εξάλειψη των ταξικών διαφορών μεταξύ του εργάτη και του αγρότη.

Όταν εξετάσουμε την οικονομική βάση κάθε σοσιαλιστικής κοινωνίας βρίσκουμε ότι η διαφορά

μεταξύ της ιδιοκτησίας όλου του λαού και της συλλογιστικής ιδιοκτησίας, υπάρχει σ' όλες τις σοσιαλιστικές χώρες, χωρίς καμμία εξαίρεση και ότι υπάρχει και ατομική ιδιοκτησία... Οι εργάτες επιχειρήσεων, που αποτελούν ιδιοκτήσια όλου του λαού και από την άλλοι μερίδι οι αγρότες χτημάτων, που αποτελούν συλλογιστική ιδιοκτησία όλου του λαού και οι αγρότες χτημάτων, που αποτελούν συλλογιστική ιδιοκτησία, ανήκουν σε δύο διαφορετικές κατηγορίες εργαζομένων στη σοσιαλιστική κοινωνία. Επομένως η ταξική διαφορά μεταξύ εργάτη και αγρότη υπάρχει σε όλες ανεξαιρέτως τις σοσιαλιστικές χώρες... Επομένως θα απαιτηθεί πολύς χρόνος μέχρι την εξάλειψη των ταξικών διαφορών μεταξύ του εργάτη και του αγρότη. Και πριν η διαφορά αυτή εκλείψει θα είναι αδύνατον να λέμε ότι η κοινωνία είναι αταξική, είτε ότι δεν υπάρχει πια ανάγκη για τη δικτατορία του προλεταριάτου».

ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΜΜΑ:

Αυτές οι θεωρητικές ανατροπές είναι φυσικό να έχουν μια βαθειά επίδραση και στην ίδια την κομματική οικοδόμηση. Όχι μόνο η θέση ότι «η ταξική πάλη είναι δευτερεύουσα αντίθεση στη κινέζικη κοινωνία» αλλά και η εξάλειψη της αρχαιακής θέσης ότι η πολιτική καθοδηγεί την οικονομία προσφέρουν το έδαφος για μια άνω προηγούμενο υποβάθμιση του ρόλου του κόμματος της εργατικής τάξης στην οικονομική ζωή και στην διοίκηση. Ας ακούσουμε τον Λένιν (Για τα συνδικάτα τομ. 32) «Η πολιτική είναι η συγκεντρωμένη έκφραση της οικονομίας... Η πολιτική δεν μπορεί να μην έχει την πρωτοκαθεδρία πάνω στην οικονομία. Το να σκέφτεται κανείς αλλιώς σημαίνει ότι ξεχνάει την αλφαβήτα του μαρξισμού».

Να τι λέει ο Χου - Γιάν - Μανγκ (ο γραμματέας του ΚΚΚ) στην εισήγηση του στο 12ο συνέδριο: «Ένα πολύ σημαντικό καθήκον στον μετασχηματισμό των δομών είναι να ριθμιστεί σωστά το πρόβλημα της κομματικής καθοδήγησης πάνω στα όργανα της κυβέρνησης, των επιχειρήσεων και των θεσμών. Πρέπει να εγκαθιδρυθεί ένας κατάλληλος καταμερισμός εργασίας ανάμεσα στο κόμμα και στην κυβέρνηση και μεσα στις επιχειρήσεις και τα θεσμικά όργανα, ανάμεσα στην δραστηριότητα των κομματικών οργανώσεων από τη μια μεριά και τις διοικητικές και παραγωγικές δραστηριότητες από την άλλη... Η καθοδήγηση, που ασκείται από το κόμμα, ασκείται ακόμα πάνω στην ιδεολογική και πολιτική δουλειά και στην επεξεργασία των αρχών και των πολιτικών μέτρων... Και επειδή αυτές ο «νεο-τερρορισμός» φαίνεται ότι δεν γίνεται αντιληπτός από τα κομματικά στελέχη ο γραμματέας συνεχίζει: «Για λόγους που σχετίζονται με την τάξη πραγμάτων που κυριάρχησε για πολλά χρόνια στο παρελθόν, ένας ορισμένος αριθμός συντρόφων, που δουλεύουν στις κομματικές επιτροπές, εκτιμούν ότι δεν θα έχουν πια τι να κάνουν μας και δεν θα έχουν πια να ασχολούνται με τις συγκεκριμένες διοικητικές υποθέσεις. Αυτή η λαθεμένη αντίληψη βλάπτει την κομματική οικοδόμηση και αδυνατίζει τον καθοδηγητικό ρόλο του κόμματος. Από δω και μπρος οι κομματικές επιτροπές στις διάφορες βαθμίδες θα πρέπει συχνά να οργανώνουν συνεδριάσεις συζητήσιες και μελέτες πάνω στις μεγάλες πολιτικές αρχές του κόμματος στα ζητήματα της σοσιαλιστικής οικοδόμησης καθώς και στο πνεύμα και στη συγκρότηση των στελεχών».

Τρεις μήνες μετά από το 12ο συνέδριο το νέο σύνταγμα της Κίνας μετά την αλλαγή του πρώτου άρθρου σχετικά με τη δικτατορία του προλεταριάτου διέγραψε και το δεύτερο άρθρο που έλεγε: «Το κομμουνιστικό κόμμα της Κίνας είναι ο

ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΠΑΛΗΣ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΔΕΞΙΑΣ

Συνέντευξη από τη σελ. 1

ολοκληρωθεί αν εξαιρεσει κανείς μερικές μετρημένες στα δάχτυλα μονάδες, που περιλαμβάνουν την σειρά τους. Αν ο Τσιάν δεν είχε πρόεδρο τον Παπαλεξόπουλο, δηλαδή τον πρόεδρο του ΣΕΒ που έπραξε πάσι θεσιμ να καθιστούσαν, υπεύθυνος ο δεύτερος μετά την ΑΓΕΤ γιγαντας του τσιάντος ήθελε ήδη περσέσι στο κράτος (πράγμα, που επιμονα ζητάει το ΚΚΕ ελ. και οι υποτιθέμενοι σκληροί). Το ίδιο θα είχε συμβεί με την Χαλιβοφική, αν το χτίσμα Κεδίκογλου δεν ήταν πρόδρομο, ή με την Ποσιάν αν δεν έμπαινε ζήτημα οξύνσης των ήδη επιμένων σχέσεων με την Ερώπη.

Στην πραγματικότητα μέσα από την απομακρυνση του Αρσένι ο Παπανδρέου θέλει να πετύχει ένα διπλό στόχο. Πρώτο να παρακαμφθεί τον ίδιο τον σχετικά ανεξάρτητο Αρσένι και δεύτερο να είναι πιο πιστός του υπουργού να εφαρμόσει μια πολιτική διάσπασης του ΣΕΒ και κατά συνέπεια της Ν.Δ. Γι' αυτό το δεύτερο θα χρειαστεί να μεταχειρισθεί το γνωστό χτύπημα με το βελούδινο και με με το σιδερένιο χέρι. Θα βάλει στο χέρι αμερικές βομηχανίες και θα δώσει προνόμια σε μερικές άλλες. Αυτόχρονα θα προσπαθήσει ν' αποδείξει ότι μόνο το ΠΑΣΟΚ και όχι η Ν.Δ. είναι εγγυητής του χαμηλού μισθολογίου, τόσο στην ιδιωτικό όσο βέβαια και στο δημόσιο τομέα. Γι' αυτό ο γριώκοιπήμενος ανεξάρτητο δεξιός και πιο αντι ΚΚΕ ελ., Γιαννόπουλος θα αναλάβει το μισθολόγιο που άλλωστε τόσο του παρτίδας, του υπουργού Εργασίας, όσοι υπέρτερα να πιεζατζέ σαν στήριξη λεγόμενα από το εκτελεστικό κάτω από τις υποκριτικές καταρες του ΚΚΕ ελ. Το πότι και πως θα γίνει αυτό έχει να κάνει με το πότι και με ποση ένταση θα απειληθεί το εργατικό κίνημα.

ΔΥΝΑΜΩΜΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΕΤΙΚΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ ΔΥΝΑΜΩΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΥΠΕΡΠΑΥΣΑΝΩΝ

Όμως η πιο χαρακτηριστική αλλαγή, η πιο τυπική της πολιτικής της κυβέρνησης στα διάβηνη ζητήματα είναι η κριμαρχία του υπουργού εξωτερικών από δύο θηραϊούς φίλους της βόσκικης εξωτερικής πολιτικής πρώτον από τον Πασιόλια και δεύτερο από τον Καψή. Ιδιαίτερα ο πρώτος είναι πρωταθλητής σε φιλοσοφικές φιλο - ασπαστικές φιλοκαπριτικές και φιλοκαυτωτικές περιηγήσεις σαν θρησκευτές εξωτερικών.

Η φιλοσοφική πολιτική του ΠΑΣΟΚ συνεχίζεται στη δεύτερη τριτημια με άριστες προποθέσεις. Η πρόσφατη κόντρα με τους Αμερικάνους για το ζήτημα της αεροπειραξίας καθώς και το δεύτερο χτύπημα του Καραμανλή, πήγαν γενικά καλά.

Με τους Αμερικάνους πληρώθηκε το συνθησιμένο τίμημα σε γλωσσικές υποκλίσεις σε απεισιμαμένους του Σίτηρ Ντηρπάρμεντ και της Γερουσίας και σε «καλούς» υφιστάμενους αμερικάνους σαν τον Κάρτερ, και στην προσωρινή παιδαί ασκήσης εθνικά περίφημα της πολιτικής για να μπορούν οι υπεθύνου της ΙΑΤΑ και του FBI να πάρουν για λίγο τα πράγματα στα χέρια τους στο Ελληνικό. Ο Παπανδρέου, σαν χηρσιός Έλληνας, αυτός, ακολουθεί με επιμέλεια τη συμβουλή της αντιδραστικής παρτίδας: «Χέρι, που δεν μπορείς να διαγκώσεις, φίληρέ το». Έτσι ξεφορτώθηκε τον Καραμανλή.

Όμως με τους Αμερικάνους δεν είναι το ίδιο γιατί πρώτον αυτό έχουν ακόμα πραγματοποιήσει δύναμη μέσα κι έξω από τη χώρα και δεύτερον έχουν αρχίσει να διαδοσκονται από το πάθημα του Καραμανλή και γενικά από το στολ ασκήσης της εξωτερικής πολιτικής του Παπανδρέου.

Γι' αυτό τοότι τη φορά ζήτησαν πιο πολλά πιστήρια κατά τη διάρκεια. Ο Παπανδρέου δεν τ' αφήθηκε, ακόμα περισσότερο, που ανεξάνετρα βρήκε ένα πολύτιμο σύμμαχο για να διακυβεύσει τη γνώση

του καθήκονιστικής πολιτικής απέναντι στις ΗΠΑ, του Μητσούτση. Ο τελευταίος μπήκε στις αρχές του μήνα Φοιρικόξ στο Καστρί να διαμαρτυρηθεί για την τηλεόραση και το Πασοκικό κράτος και έφυγε με χίλιες διαβεβαιώσεις από τον Παπανδρέου ότι αυτά θα τελειώσουν για να αναλάβει ο ίδιος την ευθύνη να μεταλαβήσει στις ΗΠΑ ώστε να 'ρθουν οι κυρώσεις σε βάρος του αεροδρομίου της Αθήνας και γενικότερα να πιεσά τις ΗΠΑ να είναι πιο διαλλαχτικές απέναντι στον Παπανδρέου, δηλαδή - η ν' ανεχτούν τη φιλοανατολική του πολιτική.

Έτσι λοιπόν οι αμερικανοί με την κίνηση της «νότας» του αμερικανικού υποπαιγίου εξωτερικών πέτυχαν αντί να απομονώσουν την κυβέρνηση ουσιαστικά να ουσπερίωσουν και το ισχυρότερο πολιτικό τους στήριγμα στην Ελλάδα εναντίον τους. Είναι φανερό ότι ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός είναι τόσο απομονωμένος πολιτικά στη χώρα μας, ώστε κάθε του επιθετικό ταχτικό βήμα να στρέφεται τολικά εναντίον του. Αυτό σημαίνει καταρριμένη υπερέδνηση. Όμως παράλληλα δεν θα πρέπει να υποτιμησούμε την πιο έντονη έμπραξη εκδήλωση της δυσφορίας των ΗΠΑ για την σημερινή Κυβερνητική πολιτική που απαιτείται από η νύτα. Πρόκειται ουσιαστικά για ένα μίνι τωριστικό αποκλεισμό με μεγάλη πολιτική σημασία και αρκετά σοβαρές οικονομικές επιπτώσεις. Έτσι αποδεικνύεται ότι η πολιτική του Παπανδρέου να ανοίχεται όλο και περισσότερο στη Ρωσία και να καθιστά ζει ταυτόχρονα τις ΗΠΑ, αποκάλυπται, ότι εκτός από καθόλου περήφανη είναι και ιδιαίτερα επικίνδυνη. Είναι πολιτική, που φέρνει τις υπερέδνησεις και βελθία μέσα στη χώρα για να επιδοθούν όλο και πιο λασπασμένα στον ανταγωνισμό τους πάνω σ' αυτήν την τεραστίως στρατηγικής σημασίας, γωνιά της ανατολικής Μεσογείου. Μια ελληνική εξωτερική πολιτική, που δεν θα λέει δύο όχι την ίδια στιγμή, ένα προς τις ΗΠΑ και ένα προς την ΕΣΣΑ είναι καταδικασμένη σε αποτυχία και προωρισμένη να φέρει τις πιο βαριές συμφορές στη χώρα μας.

ΤΟ ΒΑΘΥΤΕΡΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΟΚ

Η θεματικότερη πάντως μετακλογική κίνηση του Παπανδρέου στην «εξωτερική πολιτική» ήταν η στάση του στη συνδιάσκεψη κορυφής της ΕΟΚ για την αλλαγή της συνθήκης της Ρώμης, στην καταπόνηση της πολιτικο - στρατηγικής υποστήριξης της Ερώπης και του βελθιάτος της οικονομικής της Ενότητας.

Η πολιτική του Παπανδρέου είναι πάρα ενάντια στην πολιτικοστρατηγική ενοποίηση της Ερώπης, που αποτελεί σήμερα βασικό στόχο της Ρώσικης εξωτερικής πολιτικής και που βρισκεί αντίθετη και την αμερικανική υπερέδνηση. Μια ισχυρή πολιτικο - στρατηγική ανιστηρήση Ερώπη είναι σήμερα προς το συμφέρον των αεροπατικών λαών, αλλά και της παγκόσμιας ερήνης, ακριβώς στο βάθος που βρισκεί σημαίνει αντίσταση στη ρώσικη επίθεση και στην αμερικανική κρισημονα.

Ο Παπανδρέου δίνοντας για χρόνια τώρα εξετάσεις νομιμοφορησης στην Ρωσία και προσφέροντας σ' αυτήν ανεχτήριτες υπηρεσίες έχει κάνει ότι μπορεί να διασπάσει την ευρωπαϊκή ενότητα, όπου μπορεί και όσο μπορεί. Οπότε δημοφιλώς ηταν ο ρήγμα, κανει ότι μπορεί για να το θωρακίσει κάτω από κάθε λογής προσχήματα. Έχει γι' αυτό εφευρά μια σειρά από επιχειρήματα, που χρησιμοποιεί για κάθε περίπτωση, και που αντιστοιχούν σε υπαρκτές αντιθέσεις και προβλήματα. Χρησιμοποιεί το επιχειρήματα του πλοσιου βορρά και του στωχού Νότου προσθέτοντας μινι οριζόντια διάσπαση της ΕΟΚ, καθώς και το επιχειρήματα της ένωσης άλλης της Ερώπης, δετικής και ανατολικής μέγας το Ουράλια ώστε να επιμεριστεί, δηλαδή να υποτάσσεται, η δικτική Ερώπη στον μεγάλο της εχθρό τον σοσιαλϊμπεριαλισμό.

Αυτή τη φορά όμως, πάνω στην οξείωση για την πολιτικοστρατηγική ενότητα ο Παπανδρέου τα βρήκε σκούρα. Το ζήτημα μπήκε ομή και καθαρά. Αυτός αρνήθηκε την πολιτική ενότητα με το πρόσχημα της δυνατότητας του βέτο, στο όνομα της ανεξάρτητης εξωτερικής πολιτικής κάθε χώρας και δικαιολόγησε αυτήν την ανάγκη για ανεξαρτησία, δηλαδή την αδυναμία μιας κοινής Ευρωπαϊκής πολιτικής πλατφόρμας στο όνομα των οικονομικών ανισοτήτων.

Αν ο Παπανδρέου δεν έκανε όποια και διπλοπρόσωση πολιτική θα έκανε αυτό, που όφειλε να γίνει από το '81: ΝΑ ΦΥΓΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΚ! Γιατί η Ελλάδα είναι μια χώρα του γ' κόσμου, και πραγματικά δεν έχει καμιά δουλειά μέσα σε μια ένωση ισχυρών βιομηχανικά χωρών.

Όμως να κάβεται μέσα στην ΕΟΚ και να υπονομεύει την ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΘΕΤΙΚΗ ΤΗΣ ΠΛΕΥΡΑ, την ενότητα της απέναντι στις υπερέδνησεις, αυτό είναι προσφορά στις υπερέδνησεις ιδιαίτερα στον σοσιαλ - ιμπεριαλισμό. Ο Παπανδρέου δίνει την εντύπωση, ότι κάβεται μέσα στην ΕΟΚ για να την υπονομεύει. Είναι υποδύναμη πολιτικής δίχως αρχές ή συμμαχία του με την θάλασσά στην τελευταία συνάντηση κορυφής, με την θάλασσα, που από σβητισμό, είτε για λογαριασμό των ΗΠΑ τάσσεται ενάντια στην Ευρωπαϊκή ενοποίηση. Αυτό είναι και κείνο, που τον ένωσε με την ενδοτική απέναντι στην Ρωσία, Δανία.

Δεν έχει περάσει ένας χρόνος, που ο ίδιος καλούσε την θάλασσα να φύγει από την ΕΟΚ στην διάρκεια της κρίσης με τις βρετανικές εισφορές στον Κοινοτικό προϋπολογισμό. Κάποιο κέρδος θα ήταν κι αυτό. Η ΕΟΚ θα τρανταζόταν συνθέματα, κι ίσως διαλυόταν. Τώρα, που αυτή η κρίση αποσοβήθηκε, το παν είναι να μην προχωρήσει η ενοποίηση.

Έτσι σκέφτηκε ο Α. Παπανδρέου.

Όμως στις Βρυξέλλες, Αγγλία και Δανία υποχωρούν. Αυτόματα ο Παπανδρέου απομονώνεται σαν μοναδικός αντιρωσιστής, εκτίθεται για λίγο και ταχύτητα αναδιπλώνεται.

Τώρα ετοιμάζεται να ακολουθήσει την υπονομευτική πολιτική σ' ένα ψηλότερο επίπεδο. Που προσθήσει τη γραμμή της δυνατότητας για κάθε χώρα να έχει τις επιφυλάξεις της, δηλαδή να διαφωθεί, στις πολιτικές και στρατηγικές αποφάσεις, δίχως βέβαια να αψηφεί τις δυνατότητες για τους σπόλλοιους να προχωρήσουν ενιαία.

Μέσα στην ΕΟΚ, ενάντια στην ΕΟΚ. Αυτή είναι η ευρωπαϊκή πολιτική της σημερινής κυβέρνησης, πολιτική, που βρισκεί την ουσιαστική κάλυψη, της γιάμτης δέος απέναντι στην ΕΣΣΑ, Νέας Δημοκρατίας.

ΑΛΛΟ ΕΝΑ ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΤΟΝ ΚΑΡΑΜΑΝΑΗ

Έτσι ο Παπανδρέου καταφέρνει να δώσει ανεξήγητος, αλλά ένα χτύπημα στο φιλοευρωπαϊκό κομμάτι της αστικής τάξης ιδιαίτερα στον πολιτικό της εκφραστή τον Καραμανλή. Αυτός ο μεταρρισιός του συντατατισμού, που αρχίζει να παίζει γκολφ πιστεύοντας, ότι η Ελλάδα είναι Μεγάλη Βρετανία και ότι δεν αρκούνταν παρά μερικές συστάσεις στον άτακτο Παπανδρέου για να καθιερωθεί και στην Ελλάδα το σύστημα της εναλλαγής των δύο κομμάτων, άρρηκτα να καταλάβει, ότι η Ελλάδα είναι Βαλκάνια. Αυτός πλήρωσε την πολυδιάστατη πολιτική του, τον χρόνο εξισορροπισμό του ανάμεσα στις υπερέδνησεις, τον μόνιμο καταστροφικό ενδοτισμό του απέναντι στον ιμπεριαλισμό με την άδοξη καθάρση του.

Τελικά (ίσως να κατάλαβε τι τον έφαγε, δηλαδή το φίλο - σοσιαλϊμπεριαλιστικό ενιαίο μέτωπο και το πρόεδρο του Σαρτζετάκη. Έτσι ήταν φυσικό ν' αρνήσει την πρόσκληση, που τον έκανε ο παλιός του φίλος Ζίφκος, ο πιο έμπιστος άνθρωπος της Ρωσίας στο Βαλκάνια. Η προσπάθεια του Ζίφκος να δει τον Καραμανλή εντάσσεται στην πρόσφατη διπλωματική επίθεση της Μόσχας για καθυστάθση της δικτικής Νέας Δημοκρατίας, για την εξουδετέρωση των

αντιτάσεων της και το άνοιγμα του δρόμου στο μέτωπο ΠΑΣΟΚ - ΚΚΕεξ. Πρέπει δηλαδή να συνδυαστεί με την επίσκεψη Αντρέωφ στον Μητσούτση, τη συνάντηση Μητσούτση - Φλωράκη και τις υπατάτες της Ν.Δ. για αντιπασοκικό μέτωπο με το ΚΚΕ ελ.

Η άρνηση του Καραμανλή στην «ευγενική» χειρονομία του Ζίφκοφ, ήταν αντικειμενικά ένα ραπισμα σ' αυτή την πλευρά της ρώσικης πολιτικής και πληρώθηκε με το ίδιο νόμισμα την μη πρόσκληση του Καραμανλή στην προεδρική δεξιάση. Αυτό τα δήλωσε καθαρά η κυβέρνηση. Βέβαια ο ίδιος ο Σαρτζετάκης έδωσε μια ευρύτερη ερμηνεία σ' αυτήν την ενέργεια, που μόνο επιφανειακά έρχεται σε σύγκρουση με την προηγούμενη, δηλαδή ότι ο αποκλεισμός του Καραμανλή από τη «γιορτή της δημοκρατίας» οφείλεται στην επιμονή του να μην αναγνωρίσει αυτόν τον πρόεδρο, δηλαδή τις πολιτικές δυνάμεις, που βρισκονται πίσω του.

Όμως κι αυτή η ουσιαστική, σημαντική κίνηση κυβέρνησης, Σαρτζετάκη, έμεινε αναπάντητη κάτω από την αγωνιώδη προσπάθεια της Ν.Δ. να διακρίνει σ' αυτήν κάποια βαθειά δήθεν σύγκρουση κυβέρνησης, Σαρτζετάκη. Δεν αποκλείεται ο Σαρτζετάκης να πιστέψει ότι μια νομική μορφή σημαίνει και πραγματική εξουσία και να ξεπεράσει για μια στιγμή τις δυνάμεις που πραγματικά κυριαρχούν και που τον στηρίζουν. Όμως στην πραγματικότητα τέτοια έντονη σύγκρουση δεν είναι δυνατή. Είναι όμως δυνατό αυτή να λειτουργήσει σαν άλλοθι για τον ίδιο τον Παπανδρέου, που παίζει μόνιμα το αγαπημένο του παιχνίδι να διασπάσει τον αντιπαλο ή να τον οδηγεί στην αμηχανία με την μετάθεση σε κάποιον άλλο της ευθύνης της δικιάς του πολιτικής, ώστε ο ίδιος να ποεί το ρόλο του μετριοπαθή και του συμφιλιοτή.

Έτσι κατάφερε να περάσει σαν μια προεδρική ιδιοτροπία και η πραγματικά πρωτοφανής σε αυταρχικότητα προεδρική ανακοίνωση της περασμένης βδομάδας.

ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ Ν.Δ.

Ο πεινσιμένος αντιπρόεδρος καρβέλια και η Ν.Δ. την διάσπαση του ΠΑΣΟΚ. Οι αντιθέσεις στους κόλπους του ΠΑΣΟΚ υπάρχουν και είναι έντονες. Η ίδια η δυστοκία της νέας κυβέρνησης το μαρτυράει περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο. Όμως το ΠΑΣΟΚ είναι μετά από κρίση, είναι σε άνοδο και έχει μια ισχυρή ηγετική φράξια και ένα προς το παρόν αδιαμφισβήτητο ηγέτη, που επιβάλλει μεθοδικά την αναγκαστική συνοχή της δικιάς του μονοκρατορίας. Η μόνη πολιτική δύναμη που μπορεί να απειλήσει μελλοντικά το ΠΑΣΟΚ, είναι το ΚΚΕ ελ., ακριβώς γιατί αυτό κερδίζει όσο περνάει ο καιρός στο πολιτικό και ιδεολογικό μέτωπο, ακριβώς στο βαθμό, που ανεβαίνει η πολιτική βαρσοία της ΕΣΣΑ στην Ελλάδα. Το εκλογικό αποτέλεσμα σημαίνει μόνο ταχτικές απολάσεις για το ΚΚΕ ελ., μιας και τα στρατηγικά σχέδια αυτού του κόμματος, εξυπηρετούνται από τη γενικότερη πολιτική του ΠΑΣΟΚ.

Αντίθετα οι εκλογές ήταν μια βαθειά δοκιμασία για την Ν.Δ., από την οποία είναι, ίσως δεν συνέβησε ποτέ. Η μόνη πραγματική κρίση είναι αυτή που υποβόσκει στην Ν.Δ. και ήδη έχει τους προπομηούς της με τις απανωτές ανεξαρτητοποιήσεις βουλευτών της, ιδιαίτερα με την αποχώρηση του Μπούτου.

Είναι γεγονός ότι δεν έχει ακόμα φανερί ολόκληρο το πολιτικό βάθος σ' αυτές τις κινήσεις, η έκταση και η ποιότητά τους. Δεν είμαστε καν σε θέση να ξέρουμε αν πρόκειται για συμφιλιοτικές κινήσεις προς το ΠΑΣΟΚ, είτε για προσπάθειες διαμόρφωσης μιας κεντρικής πολιτικής δύναμης, αντίθετης τόσο στην αντιδραστική ηγεσία του Μητσούτση, όσο και στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ Παρ' όλη αυτά είμαστε οι θέσι να ποούμε, ότι το αναπόφευκτο, παρά τις περιόδους της προσωρινής ηρεμίας, δύναμια της σύγκρουσης Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ, θα συνοδικείται με μεγαλύτερη αποσάθρωση της συνοχής της Ν.Δ. από εκείνη που θα δοκιμάσει το ΠΑΣΟΚ. Αυτό θα συνεπάγεται όμως ταυτόχρονα και την ισχυροποίηση των

ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Είχαμε αποκαλέσει τους οππορτουμιστές ηγέτες του λεγόμενου ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΙ προξενήτριες, γιατί είχαν αναλάβει να παντολογήσουν τις πιο διαφορετικές γραμμές και οργανώσεις μέσα στο μ-λ κίνημα. Τότε αυτοί μας είχαν κατηγορήσει ανάμεσα σ' άλλα και για υβριστές. Όχι όμως μόνο δεν φρόντισαν να αποσιώσουν στην ουσία υπή την πολιτική κατηγορία από πάνω τους, αλλά προχώρησαν μετά 3 μήνες στην ενέργεια της διάρρηξης και της λαφιαγωγής των γραφείων της ΟΑΚΚΕ, κάνοντας ένα ποιοτικό άλμα. Έγιναν δηλαδή από κοινοί οππορτουμιστές - προξενήτριες απατεώνες του κοινού ποινικού δικαίου. Έγιναν διαρρηχτές.

Πρόκειται για ένα θλιβερό κατόντημα, που ήρθε να δικαιώσει ταχύτητα την απόφαση των μελών της ΟΑΚΚΕ, να ξεκοφουν μ' αυτήν την ομάδα και να την καταγγείλουν στο κίνημα.

Ότι και να πουν αυτοί οι κύριοι δεν θα πρόσεχον να βρουν δικαίωση ή και πολιτική κάλυψη μέσα στο κίνημα, όχι μόνο στο επαναστατικό, αλλά ιδιαίτερα στο αριστερό και δημοκρατικό.

Το στοιχείο είναι απλό. Η διάσπαση του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ βρήκε τους συντρόφους της σημερινής ΟΑΚΚΕ, με μια περιουσία γύρω στις 700.000 δρχ., βασικά σε τυπογραφικό χαρτί και λίγο άλλα υλικά. Αυτά ήσαν στα γραφεία της Κ. Οργάνωσης του Πειραιά, που ολόκληρη πέρας με την ΟΑΚΚΕ. Αντίστοιχα οι καθοληγητές του λεγόμενου ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ βρήκαν με μια επιταγή από το υπουργείο υγιεινών, επιστροφής του παραβόλου των ερωκεκλώνων του '84, ποσού 1.000.000 δρχ. με χαρτί αξίας 400.000 δρχ. και με τυπογραφικό υλικό αξίας πάνω από 500.000 δρχ.

Οι δυνάμεις της ΟΑΚΚΕ πλησιάζουν το 40% της οργανωτικής δύναμης του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ πριν διασπαστεί και τους αντιστοιχούσε ποιά μεγαλύτερο ποσοστό από τις 700.000 δρχ. που είχαν στα χέρια τους. Εδώ αξ σημειωθεί ότι επί πλέον στο όνομα στελέχους της ΟΑΚΚΕ υπήρχαν προς εξόφληση γραμμάτια 70.000 δρχ. για λογαριασμό της σημερινής «Ενώσεως», που θάπρεπε να πληρώσουν οι οππορτουμιστές.

Στα μέσα του Μάη εκπρόσωποι των οππορτουμιστών ήρθαν στα γραφεία του Πειραιά και μας ζήτησαν χαρτί. Τους είπαμε ότι πρέπει να γίνει ένας διακανονισμός στη βάση του ότι η περιουσία της οργάνωσης είναι προϊόν των αποφάσεων των ίδιων των μελών της. Τους είπαμε ακόμα ότι για μας δεν ισχύει το δικαίο της θύλασσας, ότι δηλαδή δεν κρατάει κάθε οργάνωση ότι βρισκείται στα γραφεία της, αλλά ότι της ανυλογεί οργανωτικά. Αυτός ήταν ένας πολιτισμένος τρόπος να λυθούην οι οικονομικές διαφορές.

Με ένα τέτοιο σκεπτικό ήπιες κάναμε ένα αναλυτικό πίνακα, στη βάση του οποίου τους αποδείξαμε, ότι δεν τους χρυσάμει τίποτα και ότι αντίθετα αυτοί μας οφείλουν. Τους είπαμε ότι είμαστε διατεθειμένοι να συζητήσουμε οποιαδήποτε αντιπρόταση, τους.

Αυτοί είπαν, ότι δεν είχαν έτοιμη αντιπρόταση ότι κατά τη γνώμη τους όλα ανήκουν στην πλειοψηφία και ότι εν ποσά περιπτώσει θα μας ανταπαντούσαν.

Εργάζα μέσα σε ήμερη, σχεδόν φιλική ατμόσφαιρα. Εμείς περιμέναμε την απάντησή τους. Τότε αυτό τα πολιτικά πρόσωπα ήρθαν μέσα στην νύχτα, ανέβηκαν σε ταράτσες, πήδηξαν οι αιτιάς, παραβίασαν πόρτες και εξέλεξαν μια επιχείρηση μεταφοράς 6 τόνων χαρτίου.

Αυτά όλα τα παραδείχτηκαν με μεγάλο καμάρι και προκλητική την εσχόνη μέρα, φροντίζοντας ταυτόχρονα να εξουσιαντούν από τα κομματικά τους γραφεία της Αθήνας, για το φόβο μιας αντεκδίκησης.

Όμως τι χειρότερο θα μπορούσαν να πάθουν από τον πολιτικό ξεφτιλισμό, όσοι καταδικάσαν τον αυτό τους.

Και' αρχή αποδείχτηκαν άνομοι γιατί δεν ήρθαν ανοιχτά, να διεκδικήσουν αυτά που απαιτούσαν.

Δεύτερον αποδείχτηκαν πραξικοπηματίες στο κίνημα, γιατί δεν τοποθέτησαν πολιτικά το ζήτημα μέσα στον τύπο τον δικό τους, είτε τον φίλων τους, αλλά και πραξικοπηματίες στο ίδιο τους το κόμμα αφού και μέλη τους δεν γνώριζαν τίποτα για αυτή τους την πρόθεση.

Τρίτον αποδείχτηκαν τραμπούκοι, γιατί επειδή δεν μπορούσαν να δώσουν ένα πολιτικό, στη λύσσα τους έδωσαν ένα υλικό χτύπημα στην ΟΑΚΚΕ.

Τέταρτον αποδείχτηκαν ταχιδόχτες γιατί ανάλαβαν ποινικά ρίσκα με μια τέτοια βαθύνη επιχείρηση και εφ' όσον δεν κάνουμε καμιά άλλη χειρότερη γι' αυτούς υπόθεση.

Από όλα και πέρα αυτοί οι «κύριοι» δεν μπορούν να θεωρούνται στελέχη του αριστερού κινήματος.

Καλούμε το ΚΚΕ (μ-λ) αλλά και την Κίνηση να τοποθετηθούν ανοιχτά. Καλύτερο ή όχι αυτήν την ενέργεια. Η αλλοίως η θέση παίρνει η «Κομμουνιστική αριστερά» απέναντι σ' αυτήν. Αν δεν την καταδικάσει, αυτόματα γίνεται συνένοχη.

Και όμως, τέλος κάθε κόμμα και οργάνωση, που αναφέρεται στο αριστερό κίνημα και στη δημοκρατία, κάθε τιμω και προοδικτικό άνθρωπο να καταδικάσει σαν ξένη προς το κίνημα, άδικη και υπαράδεκτη, αυτή την ενέργεια.

Εμείς από την πλευρά μας δεν θα πάψουμε να φωνάζουμε: Κλέφτες φέρτε πίσω τα κλοπιμαία!

Ο ΚΑΤΑΛΥΤΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ

Ο μόνος παράγοντας σήμερα, που μπορεί να επιταχίσει τα φαινόμενα διάλυσης και τις σπαστικές συγκρούσεις τόσο στο ΠΑΣΟΚ, όσο και στην Ν.Δ., αλλά και να απομονώσει πολιτικά το ΚΚΕ ελ., είναι το εργατικό κίνημα. Μόνο αυτό είναι σε θέση να κροδοίσει τα αντιδραστικά δίχαστικά σχέδια της παλιάς και της νέας δεξιάς, καθώς και την αυταρχική πορεία της κυβέρνησης, του ΠΑΣΟΚ. Μόνο ένα συνολικό εργατικό κίνημα είναι σε θέση να κροδοίσει τη διαιόδωση των υπερέδνησεων και τον ανταγω-

νισμό τους στην περιοχή. Η κυβέρνηση Παπανδρέου ετοιμάζεται να επιτεθεί με μια λίστη την πιο σκληρή από το '81 και να εξαντλήσει σε βάρος του λαού το πολιτικό πλεονέκτημα, που αυτός του έδωσε στις εκλογές του Ιούνη. Εδώ θα δοκιμαστούν οι απεργιαστικοί μηχανισμοί του ΠΑΣΚΕ, και η υπονόμευση από το ΚΚΕ ελ. και τη Ν.Δ., του συνδικαλιστικού κινήματος. Εδώ θα δοκιμαστεί η εργατική τάξη, ολόκληρος ο εργαζόμενος λαός. Κάποτε οι απάτες και οι δημαγωγίες θα έρθουν σε σύγκρουση με την σκληρή πραγματικότητα της ταξικής πάλης. Η πολιτική και οικονομική κρίση της αστικής τάξης είναι αναπόφευκτη.

ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ: ΣΤΑΘΕΡΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ

Στην ιδρυτική διακήρυξη της και στο κεφάλαιο για την πολιτική κατάσταση, η οργάνωσή μας, η ΟΑΚΚΕ, μέσα από μια ανάλυση, της διεθνούς και τοπικής κατάστασης, κατέληξε στο συμπέρασμα πως σήμερα, τόσο στην περιοχή της Α. Μεσογείου, όσο και ειδικά στη χώρα μας, αυτό που χαρακτηρίζει την σημερινή πολιτική πραγματικότητα, είναι ο άγριος ανταγωνισμός των 2 ιμπεριαλιστικών υπερδυνάμεων για κυριαρχία στην περιοχή, με κύριο δεδομένο το ιδιαίτερο δυναμικό του σοσιαλϊμπεριαλισμού, μέσα από την συνεχή κατάχτηση θέσεων και το αντίστοιχο αδυνατήματα του ρόλου του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Η επιρροή του σοσιαλϊμπεριαλισμού εκφράζεται έντονα και στη χώρα μας, όχι μόνο μέσω του ΚΚεζ, αλλά και μέσα σε και από εκείνο το κομμάτι της αστικής τάξης (και το αντίστοιχο πολιτικό της κόμμα), που καθοδηγεί ο Παπανδρέου. Δηλαδή, όχι μόνο απλά ο σοσιαλϊμπεριαλισμός λειτουργεί σαν εξωτερικό φαινόμενο και επηρεάζει αυτό το κομμάτι της αστικής τάξης στις

συναλλαγές μαζί του, αλλά βρίσκεται ήδη μέσα σ' αυτή την αστική τάξη (σαν εσωτερικός παράγοντας) έτσι ώστε αυτή μαζί με τον ηγέτη της, να κάνει συνειδητή φιλοσοφική πολιτική, τόσο μέσα στην Ελλάδα, όσο και στις διεθνείς της σχέσεις.

Στο σημερινό μας φύλλο, θα κάνουμε μια προσπάθεια να αποδείξουμε αναλυτικότερα τους ισχυρισμούς μας, ώστε να δώσουμε όσο μπορούμε καλύτερα στους αναγνώστες μας, μια συνολική εικόνα, για την κατανόηση αυτής της πραγματικότητας.

Οι απόψεις που εκτίθενται παρακάτω είναι αποσπάσματα από ένα κείμενο (το οποίο υποστηρίχτηκε από την πλειοψηφία καταρχήν, των συντρόφων που αποτελούσαν αργότερα την ΟΑΚΚΕ), που καταγγέλλει στην τελευταία συνδιάσκεψη (πριν τις εκλογές) του πρώην ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ, στην οποία δημιουργήθηκαν οι προϋποθέσεις για την αλλαγή της ιδεολογικο-πολιτικής φυσιογνωμίας του και το πέρας του στον απορροισισμό.

Ακόμα κι αν κάποιος διαφωνεί στο ότι η κύρια πλευρά της πολιτικής του ΠΑΕΟΚ είναι προς τον Σοβιετικό Ιμπεριαλισμό, δεν πρέπει να μην αναγνωρίσει ότι και αυτό το ανοίγματος προς τον Σοβιετικό Ιμπεριαλισμό είναι δείγματα υποτέλειας προς αυτόν και πρέπει σαν τέτοια να καταγγέλλονται.

Αλλά για να δούμε προς τα που κινείται το ΠΑΕΟΚ. Προς τα που πάνε τα γεγονότα.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η πολιτική του Π/νδρέου έχει δύο πλευρές: την ανατολική και τη Δυτική κι ούτε αμφισβητείται ότι ο ίδιος είναι ένας διεθνής απορροιστής που έχει αρχή του και το υμολογεί κρυφά, να είναι τέτοιος, όταν δηλώνει ότι μια μικρή χώρα δεν πρέπει να δίνει καθαρα ζητήματα στην εξωτερική πολιτική, δηλαδή να μη δηλώνει που το πάει. Όμως ο απορροισμός του Π/νδρέου είναι η υποχρηστική αντίφαση της πολιτικής του που είναι: **μέσω στη Δύση να κάνουμε ανατολική πολιτική** (δηλαδή μέσα στη Δύση ενάντια στη Δύση). Δηλαδή η ανατολική πολιτική είναι η κύρια και η δυτική η δευτερεύουσα, που εξαρτάται από την προηγούμενη. Η ανατολική πολιτική σημειώνεται σ' όλα τα επίπεδα.

ΣΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ. Και μόνο γι' αυτό η ΕΣΣΔ χροστάει αιώνια ευνομοσύνη στον Α.Π. Άλλωστε σε κάθε εκκάρια του το αναγνωρίζει, ότι οι θέσεις του στα μεγάλα παγκ. ζητήματα τρέπονται με τις δικές της. Και δεν πρόκειται για λόγια. Ο Α. Π. έχει και διεθνή φιλο-σοσιαλ-ιμπεριαλιστική πρακτική. Είναι ένας διασπαστής σε κλίμακα ημπαφίριου, είναι πιο χρήσιμος κι από ένα Χούζικ ή ένα Ζιφκούρ. Δεν είναι υφεσιακός. Ο υφεσιακός λέει: Να μην προκαλέσουμε τον εχθρό, να συμβιβαστούμε μαζί του. Να τον αφήσουμε μερικά για να κρατήσουμε τα υδρόπια. Ο υφεσιακός περιορίζει την σημασία κάθε εξαιρετικής κίνησης του εχθρού προς τα μπρος, την απομονώνει από την συνολική του κίνηση και προσεύχεται να είναι η τελευταία. Υφεσιακός είναι το δημοκρατικό κόμμα στις ΗΠΑ, το εργατ. κόμμα της Αγγλίας, και το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα της Γερμανίας (βέβαια ο ακραίος υφεσιακός δόσος εξαγορεύει από τον πεμπτοφαλαγγίτη του εχθρού (π.χ. Βίλλυ Μπράντ).

Ο υφεσιακός λέει: Απαράδεχτη η κατάρριψη του Τζάμπο αλλά σε μην κλιμακώσουμε σε μην αντισταθούμε στην ΕΣΣΔ. Ο Π/νδρέου λέει: Καλά έκανε η ΕΣΣΔ να έρριξε. Κάτω η γενοπολιτική εκστρατεία της Δύσης ενάντια στην ΕΣΣΔ. Ο υφεσιακός λέει: Φασισμός στην Πολωνία. Αλλά υπάρχουν και χιρπότεροι. Ζήτω η Αλληλεγγύη. Όχι στις κυρώσεις, που δυναμώνουν τη Μόσχα. Ο Π/νδρέου λέει: Ζήτω ο Γιαροζέλσκι. Κάτω η Αλληλεγγύη. Όχι στις γενοπολιτικές κυρώσεις. Στην πιο ακραία περίπτωση ο υφεσιακός ευρωπαϊκός λέει: Υπερδυναμίες αφήστε μας ήσυχους. Ο Α. Παπανδρέου λέει: Η Αμερική είναι ο εχθρός της Ευρώπης, ο Ιμπεριαλισμός, η Ρωσία ΟΧΙ. Ο Π/νδρέου επιβαίνει απορροιστικά στις μεγάλες στιγμές υπέρ της Ρωσικής πολιτικής σε διεθνές επίπεδο. Παλιότερα έκανε εκστρατεία ενάντια στη Βόμβα νετρονίου που θα ισσοφάριζε την Ρωσική υπεροχή σε τακτικά συμβατικά όπλα, στην Ευρώπη. Πριν 2 χρόνια τη κρίσιμη στιγμή, όπου όλα παίζονταν για την εγκατάσταση των Περσινγκ - Κρούς, αυτός έκανε την πρόταση της 6 μήνης αναβολής της εγκατάστασης της ώρα που είχαν ξεδιπλωθεί εκατοντάδες SS - 20 από την άλλη πλευρά.

Σήμερα και την ώρα που μετά την αναπίσνηση της ΕΣΣΔ με εγκατάσταση νέων SS - 20 σ' όλες τις ανατολικές χώρες οι ΗΠΑ ετοιμάζουν τα διαστημικά όπλα και την ώρα που ακριβώς αυτό είναι το σύνθημα του Σοβιετικού Ιμπεριαλισμού όχι στα διαστημικά, ο Π/νδρέου αναλωσώνει τους 6 με σύνθημα όχι στα διαστημικά και κάνει στο ίδιο μοτίβο τη σύσκεψη της Αθήνας.

Εκεί είναι η μεγάλη χρησιμότητα του Π/νδρέου, ότι είναι ο φιλοσοβιετικός και γονιμοποις ελόκληρο το υφεσιακό ρεύμα της Δύσης. Πάνω σ' αυτό πατάει ο Αντρέας. Έτσι διασπάει την Ευρώπη και ταλαντεύει την Αμερική (είναι χαρακτηριστικό σύμφομα με παλιότερο άρθρο της «Καθημερινής» - ότι το ίδιο το Στέιτ Νηπάριμαντ είναι διαχασμένο πάνω στο ζήτημα Π/νδρέου) αποσπώντας τα χειροκροτήματα της Μόσχας.

Κι εντάξει του Αρμπάντοφ στα Νέα (Σύγκρουση αμερικάνικου υποπρυγκίου «Αμινας» - Υπ. εξωτερικών για τις δηλώσεις του Αντρέα).

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ. Κι εδώ τα ίδια. Πέρα από τον Ευρωπαϊκό ηρωικό απορροισισμό που προσέει με σθένος βασίζοντας σ' όλην ανάμια σε Ευρώπη - ΗΠΑ πάνω σ' αυτό το ζήτημα, ο Π/νδρέου κάνει κι άλλα χρήσιμα πράγματα.

α) Αρπείται την πολιτική ένωση της Ευρώπης που ξέρει πολύ καλά ότι καταθύνεται κύρια ενάντια στην ΕΣΣΔ. μας και αυτή είναι ο κύριος πολιτικός της εχθρός.

β) Βλέπει την ΕΟΚ μόνο σαν μια οικονομική ενότητα ενάντια στις ΗΠΑ! και αρνείται μέχρι βέτο κάθε αντι-ΕΣΣΔ πολιτική της π.χ. κυρώσεις για Πολωνία, Αρπανιστάν κ.λπ. γ) Προωθεί διαρκώς τη διάσπαση Βορρά-Νότου υπομονώνοντας τις δυο αντι-ΕΣΣΔ δυνάμεις Αγγλία και Γερμανία σαν διεθνοκτήριο. Με πρόσημα αυτή την αντίθεση και παίρνοντας με το μέρος του την Ιταλία, πούσε κι αυτή πρόβλημα με τα ολοκληρωμένα Μεσογειακά προγράμματα, πετάει απ' έξω για 6 μήνες Πορτογαλία - Ισπανία.

Είναι ένας μαϊτρ της ΕΣΣΔ διάσπασης πατώντας στους υφεσιακούς της Ευρώπης και στο νότο της. Αν ήταν ένας έντιμος νότος θάπρεπε να φύγει από την ΕΟΚ. Πριν 1 χρόνο παραλίγο να καταφέρει να πετάξει έξω την Φάτσερ όταν η ΕΟΚ βρέθηκε μπροστά στην κρίση των βρετανικών εισφορών.

ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ. α) Εδώ έχουμε την προσθήκη της απορροιστικοποιημένης ζώνης, πρόταση χρησιμη στην ΕΣΣΔ και για άλλα μέτωπα, όπως αυτό της Σκανδιναβίας. Αυτό σημαίνει απορροιστικοποίηση ουσιαστικά της Ελλάδας και της Τουρκίας. Όμως η αξία αυτής της πρότασης είναι στην λογική της και στην προπαγάνδη αυτής της λογικής.

Η λογική είναι: κομματίστε την ευρωπαϊκή άμυνα με το εξής επιχείρημα. Η Ρωσία θα χτυπήσει μόνο εκείνες τις χώρες που έχουν πυρηνικά. Αυτή ήταν η παλιά πρόταση Μπρέζνιεφ προς την Ελλάδα, που πέρα από την πρακτική της σημασία προπαγάνδιζε την άποψη ότι τα Ρωσικά πυρηνικά είναι αμυντικά. Είναι φανερό, αφού για τον Π/νδρέου η Ρωσία είναι σε άμυνα να εξειδικεύσει κατ' αρχή σε Βαλκανικό επίπεδο αυτή τη γραμμή. β) Η πιο ειδική γραμμή σε στρατηγικό επίπεδο του σοσιαλϊμπεριαλισμού για τα Βαλκάνια είναι η διαμόρφωση ενός καλού συμβατικού τριγώνου Βουλγαρίας - Αλβανίας - Ελλάδας, που θα πλάσει σαν τονάνη της Γιουγκοσλαβίας και θα απομονώσει την Τουρκία.

Η Αλβανική πολιτική του ΠΑΕΟΚ αντικειμενικά είναι σε αντίθεση με την Γιουγκοσλαβία, γι' αυτό είναι και άμεμπτη μ' ένα σημαντικό πισωγύρισμα στη Έλληνο - Γιουγκοσλαβικές σχέσεις (μιατώιση έργων Αζιού, αναζωπύρωση του Μακεδονικού). Είναι γνώστη η βαθειά έχθρα στη βάση των εθνικών, που γυρίζει Γιουγκοσλαβία και Αλβανία. Είναι φανερό, πως ο Σοβιετικός Ιμπεριαλισμός ποντάρει πολύ στην Αλβανία μετά τον Χότζα. Χαρακτηριστικά είναι το ανοίγματος του «Ριζοσπάστη» και οι συγκεντρώσεις του Λογιάθτη. Αν ο Π/νδρέου ήταν Δύση τότε το πρώτο άνοιγμα της Αλβανίας προς τον έξω κόσμο αν ήταν προς την Ελλάδα, θα έβρισκε, αντίθετο του Σοβιετικού Ιμπεριαλισμού.

Η Βουλγάρικη πολιτική επικυρώθηκε πρόσφατα με το πελώριο σημασιώδες δόγμα «Κανείς κίνδυνος από Βορρά». Και πάλι ο Π/νδρέου πάτησε στον υφεσιασμό της Ν.Δ. πούσε και την κουβέντα, αλλά δεν είχε τολμήσει να

την κάνει κύρια πολιτική γραμμή άμυνας μας και κάτι τέτοιο ουσιαστικά αναμεί κάθε εξειδίκευση της νατοϊκής γραμμής για την Ελλάδα. Αλλά σ' αυτό θα επανέλθουμε στη συνέχεια.

Νομίζουμε ότι, στον πόλεμο, που έρχεται, τα Βαλκάνια έχουν πολύ μεγαλύτερη σημασία απ' όση έχουν δύο προηγούμενους.

Στον Α πόλεμο τα Βαλκάνια ήταν η γέφυρα του άξονα προς τα πετρέλαια της Μέσης ανατολής. Στον β' παγκόσμιο ήταν το πέρας προς την Αφρική. Σήμερα παίζουν ένα διπλό ρόλο. α) Είναι η διέξοδος ΕΣΣΔ προς τη Μεσόγειο β) είναι το μαλακό υπογάστριο της Ευρώπης για την πρόλαση του Σοβιετικού Ιμπεριαλισμού από το Νότο.

ΜΕΣΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Κι εδώ τα πράγματα αν και δεν είναι καθαρά ως προς την τακτική του Σοβιετικού Ιμπεριαλισμού για την Μ. Ανατολή πέρα από το ότι θέλει να βαλ

πινήθεια της τουρκικής εξωτερικής πολιτικής.

2. Η βορειοαφρικανική πολιτική του Π/νδρέου έχει σαν κυρίαρχη τη σχέση με τον άλλο μεγάλο φιλοσοβιετικό φασίση της Μεσογείου, τον Καντάφι. Η συνένωση της Εξόλιγας αποδέχεται το ίδιο ρόλο μπορεί να παίξει ο Α. Π. και για τα σχέδια του Σοβιετικού Ιμπεριαλισμού στην Αφρική. Μ' αυτή τη συνένωση ο Α. Π. έφερε τον Καντάφι στην Ευρώπη, τον έκανε πολιτικά αποδέχτη. Όσοι αρνήθηκαν ολόκληρα αυτή την πλευρά, πόσο οικτρά διαψεύστηκαν από τα γεγονότα δηλαδή από την παραμονή των στρατευμάτων του Καντάφι, από την ήττα του Μιτερνάν και την απομάκρυνση του υπ. εξωτερικών της Γαλλίας και τέλος και αποδέχτικά από την ιωψιπτική αυτής της μεσοαβητικής προτοβουλίας από τη Μόσχα).

Πρόσχημα γι αυτή την πολιτική του Π/νδρέου είναι οι οικονομικές σχέσεις μ' αυτές τις χώρες. Αυτή είναι μια

στο χέρι τα πετρέλαια από στρατηγική άποψη, είναι καθαρό ως προς τους προσανατολισμούς του Α. Π. σε σχέση μ' αυτή τη στρατηγική.

Μετά την ήττα των ΗΠΑ στο Λίβανο και το πέρας της μικρής χώρας κάτω από την κυριαρχία της Συρίας ο σοσιαλϊμπεριαλισμός γυρίζει μια μεγάλη άνοδο των πολιτικών των μετοχών στον αραβικό κόσμο κι αυτό είναι φυσικό να θαμπώνει και την Ελληνική αστική τάξη.

Οι νέες εξελίξεις έχουν να κάνουν με την στρόψη της Σ. Αραβίας και της Ιορδανίας προς την ΕΣΣΔ στο ζήτημα των εξοπλισμών, με το άνοιγμα της Αιγύπτου προς ΕΣΣΔ και με το δυναμισμό της ενότητας Συρίας - Ιράν, με τις δύο και καλύτερες σχέσεις ΙΡΑΚ - Ρωσίας.

Η μεσανατολική πολιτική του Π/νδρέου είναι προς τον Άσανι με κάθε σιφηνία. Κυριολεκτικά τον εξιμνεί κι αυτός ανταποδίδει με απίστευτα θετικές θέσεις για Αιγαίο και Κύπρο. Αυτό είναι πολύ επικίνδυνο στο βαθμό που η Κύπρος απέχει μόλις 40 μίλια από τη Συρία και μάλλον οι δηλώσεις του Άσανι είναι η άλλη πλευρά της πολιτικής του Σοβιετικού Ιμπεριαλισμού για τα ελληνοτουρκικά. Αν καταέξει κανείς το ζήτημα θα διαπιστώσει ότι η Τουρκία είναι περικλωμένη από χώρες κοντά στον Σοβιετικό Ιμπεριαλισμό: ΕΣΣΔ, Βουλγαρία, Σερβία, Παρσία (που είναι λιγότερο κοντά του, όμως είναι πολύ κοντά στη Συρία π.χ. τελευταίο ταξίδι του Καμενέι στη Δαμασκό).

Αντικειμενικά από εθνική άποψη με την ελεεινά κοντόβραχη πολιτική της η ελληνική αστική τάξη πρέπει να βλέπει με καλό μάτι αυτή τη διάταξη τη στιγμή, που η Τουρκία παίζει ανοιχτά το αμερικάνικο παιχνίδι. Βέβαια η βασική πολιτική του Σοβιετικού Ιμπεριαλισμού παραμένει η ουδέτερηση της Τουρκίας πράγμα που αποτελεί και παλιά

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Οι κυριαρχίες του δευτέρου και στις δύο περιπτώσεις. Κυριάρχησε πάνω στις ελληνικές εξελίξεις ο στρατηγικός ανταγωνισμός των κάθε φορά αντίπαλων ιμπεριαλιστικών συνισποσμών και οι αντίστοιχες στρατηγικές επιδιώξεις της ολιγαρχίας ιδιαίτερα στα εθνικά θέματα. Τα ζητήματα δεν τα κρίνει στενά η οικονομία μιας χώρας. Στην εποχή του ιμπεριαλισμού, και αυτό είναι λανθασμένο, τα ζητήματα τα κρίνει η παγκόσμια οικονομία. Η στρατηγική των υπερδυνάμεων είναι συμπύκνωση της παγκόσμιας ιμπεριαλιστικής οικονομίας. Άλλωστε αν τα πράγματα τα μέτρανε στενά οι επιφανειακά η οικονομία τότε ο πολιτικός γίγας του σύγχρονου κόσμου θα ήταν η Ευρώπη.

Η ΕΟΚ δεν είναι διέξοδος για την Ελληνική αστική τάξη, γιατί απλά αυτή η δεύτερη δεν είναι ιμπεριαλιστική δεν είναι βιομηχανική αστική τάξη. Απλά σήμερα αυτή η αστική τάξη πούσε αναπλάθει μέσα στα πλαίσια της οικονομικής εξάρτησης από τη Δύση δεν μπορεί να κάνει αλλιώς. Κάθετα μέσα στην ΕΟΚ έχοντας το βλέμμα της και την καρδιά της στραμμένη στη Ρωσία βλέπει ότι εκεί είναι η στρατηγική δύναμη. Εκεί λύνονται τα εθνικά της προβλήματα και σ' ένα βαθμό τα οικονομικά της. Η αστική μας τάξη λειτουργεί πάντα σαν κολλήσιος του ιμπεριαλισμού και τα εθνικά της και τα οικονομικά της όνειρα, σε τελευταία ανάλυση, αλλά και την τακτική της κυριαρχία, τα πραγματοποιεί κάτω από τη γερουρία του δαυτότερου και τ' άλλων του ιμπεριαλισμού είναι σ' Ρωσία. Εκεί βέβαια και στη συγχροση που έλκεται είναι κι ο θάνατός του.

Είναι λοιπόν φυσικό, που αυτή η αστική τάξη, (πάντα στα πλαίσια της φιλοϊμπεριαλιστικής αθηότητας) ανάδειξε ένα παγκόσμιο επίπεδο απορροιστή, τον Α. Π/νδρέου, για να φέρει σε πέρας χωρίς μεγάλους εσωτερικούς και εθνικούς κραδασμούς αυτό το «μεγάλο» έργο. Γιατί να βγει από την ΕΟΚ η αστ. τάξη; Ακόμα κι οι χώρες που κυριαρχούνται από τον Σοβιετικό Ιμπεριαλισμό αντλούν οικονομική δύναμη, κεφάλαια κ.λπ. από την Δύση π.χ. η Πολωνία. Αυτό δεν είναι κάτι που δεν θέλει η Ρωσία, που όλη της η οικονομική δύναμη γίνεται όπλα για ένα πόλεμο, που αυτή πιστεύει ότι θα της δώσει την οικονομική δύναμη, που χρειάζεται για να ανταγωνισθεί και να υποτάξει σε μια δεύτερη φάση τη ΗΠΑ. Η οικονομική Κυριαρχία της ΕΣΣΔ πάνω στην Ευρώπη θα γίνει με πόλεμο. Γι' αυτό κάνουμε την επόμενη ερώτηση.

δ. Πόσο μεγάλο θα ήταν το όφελος για την ΕΣΣΔ σήμερα από την απόλυτη οικονομική κυριαρχία της πάνω στην Ελλάδα σε σχέση με τις ευρύτερες στρατηγικές της επιλογές; Αντίθετα, της είναι πολύ προτιμότερο η παρουσία μέσα στην ΕΟΚ, μέσα στη Δύση, μιας φιλικής της δύναμης, μιας δύναμης που να διασπάει και να υπονομεύει τον δυτικοευρωπαϊκό και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, καλυπτόμενη ακριβώς από την ένταξη της στους δυτικούς μηχανισμούς και πολιτικοστρατιωτικό όργανο. Τα ίδια ισχύουν και για τις άλλες πλευρές της παπανδρεϊκής πολιτικής.

ΒΑΣΕΙΣ - ΝΑΤΟ
Οι βάσεις στην Ελλάδα είναι το μοναδικό πραγματικής σημασίας στρατιωτικό χαρτί των ΗΠΑ. Αυτός είναι το μοναδικός αναγκαστικός όρος για να μπορεί ο Π/νδρέου με τον συσχετισμό δυνάμεων, που υπάρχουν στη χώρα και στην περιοχή, να κάνει ουσιαστικά ανατολική πολιτική. Ένα πέραςμα δεν γίνεται από τη μια στιγμή στην άλλη, κι' ίσως δεν γίνει μέχρι την ολοκληρωτική σύγκρουση των δύο υπερδυνάμεων. Το πιο χιρπικό παράδειγμα ενός τέτοιου συμβιβασμού είναι η μεγάλη στρατιωτική βάση, που διατηρούν οι ΗΠΑ ακόμα στην Κοΐβα. Άλλωστε στην κρίσιμη στιγμή της καθολικής αναμείτρησης αυτές οι βάσεις θα βρκόθον αντικειμενικά στα χέρια εκείνης της δύναμης που στρατιωτικά ελέγχει τις βάσεις. Η μόνη δύναμη που έχουν οι ΗΠΑ στην περιοχή είναι ο στόλος τους. Αλλά απέναντι σ' αυτόν υπάρχει ο Ρωσικός. Ας αποδείξει κάποιος ότι δεν είναι σε θέση ο ελληνικός στρατός να τις καταλάβει σε 5 λεπτά σε μια τέτοια στιγμή.

Δεν γνωρίζουμε κανένα βαθύ γνώστη των στρατιωτικών ζητημάτων μέσα στο κίνημα ώστε να μας διαφωτίσει για το τι ακριβώς σημαίνει η ένταξη στο ΝΑΤΟ, όμως κομμάτι αντι-Νατοϊκή δύναμη στην Ελλάδα, ούτε η ΚΚεζ, έχει προσφέρει κάποια διαφώτιση στα στρατιωτικά ζητήματα. Είναι καθήκον μας να μελετήσουμε και να μάθουμε τι σημαίνουν όλα αυτά όμως έχουμε στο μεταξύ μ' αναπύκνωση και τις δικές μας σκέψεις στη βάση μερικών απλών εμπειρικών δεδομένων και να δούμε τι είναι πόθος και τι πραγματικότητα στο νατοϊκό.

Δεν είναι δύσκολο έτσι να διαπιστω-

σουμε ότι

α. Εκείνο, που αποφασίζει για το πως θα κινηθούν τα όπλα είναι η πολιτική. Η επίσημη πολιτική σήμερα της αστικής τάξης είναι ότι τα όπλα πρέπει να στραφούν ανατολικά, ότι κανείς κίνδυνος δεν υπάρχει από Βορρά. Αυτό σημαίνει ότι πέρα από την πραγματική διάταξη των δυνάμεων τα στρατιωτικά στελέχη της αστ. τάξης είναι προσανατολισμένα πολιτικά και ιδεολογικά στον πόλεμο με την Τουρκία.

β. Η πραγματική διάταξη των δυνάμεων είναι επίσης προς την Τουρκία. Και στα λόγια και στην πράξη το Βουλγάρικο μέτωπο είναι ωφέλιμο. Ένα κατέβασμα της Βουλγαρίας προς την Κοβάνια αποκτάει ολόκληρο το κύριο σώμα του ελληνικού στρατού, που είναι στον Έβρο, από την υπόλοιπη Ελλάδα. Εδώ και πολύ καιρό έχουν σταματήσει τα νατοϊκά γυμνάσια στην Ελλάδα, πάλι με πρόσημο τον φιλοτουρκισμό του ΝΑΤΟ. Αυτό απομακρύνει παραπέρα τις δυτικές ιδεολογικές επιρροές από το ελληνικό στρατιωτικό επιτελείο, αλλά κι εμποδίζει την εξοικείωση μέσω σε νατοϊκά πλαίσια ενός πόλεμου προς Βορρά.

δ. Το κρώτημα είναι: Μπορεί ένας αυτός ο στρατιωτικός όγκος που είναι διαταγμένος αντίθετα από τις νατοϊκές καθυπόθεσεις να κινηθεί ζαρκιλά προς Βορρά; Αυτό δεν φαίνεται πιθανό και εύκολο. Ούτε είναι δυνατό, όσο και να το θέλουν μερικοί νατοϊκοί επιτελείς να γίνει μια τέτοια κίνηση αντίθετα με τις στρατιωτικές αποφάσεις του σημερινού στρατιωτικού επιτελείου.

Το ΝΑΤΟ δεν ελέγχει από ευθείας κομμάτι ελληνική μονάδα κι όχι μόνο αυτό, είναι τέτοια η πολιτική του αδυναμία ώστε να μη μπορεί σήμερα να αναλάβει απ' ευθείας τη διοίκηση μιας ταξιαρχίας στη Λήμνο, που του προσφέρει ο Π/νδρέου για να μην έρθει σε σύγκρουση με την Τουρκία.

Γενικότερα όλη η σύγκρουση Ελλάδας - Τουρκίας, είναι η πιο τρανή απόδειξη της αδυναμίας των ΗΠΑ να ελέγξουν στρατιωτικά και πολιτικά όχι μόνο την Ελλάδα, αλλά και την Τουρκία.

Αυτό σημαίνει καταρχώδη υπερδέταμη.

ΑΓΟΡΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ Πολλοί ισχυρίζονται ότι η απόφαση για την αγορά αυτή πάθησε έξω από την Ελλάδα. 3 δεκατοκτομύρια φόρος υποτέλειας στη Δύση. Πάλι η αντίληψη των έξωων κέντρων, που μπόρεσαν να μας κάνουν να αγοράσουμε δίχως να θέλουμε, ενώ δεν είναι σε θέση να μας κάνουν να διατάξουμε το στρατό μας στο Βορρά.

Όμως στην πράξη κι αυτή η αντίληψη καταρρέει για δύο λόγους: Πρώτο γιατί αποδείχτηκε ότι είναι σε θέση αυτή η κυβέρνηση να τρανάρει αυτήν την απόφαση και Δεύτερο, γιατί η μακρά περίοδος των διαπραγματεύσεων σε συνδυασμό με τις διαφορετικές πηγές προμηθειών, καταργούν την αντίληψη του ενιαίου κέντρου, που κάνει ότι θέλει.

Εδώ έρχεται το επιχείρημα. Η αγορά εξαρτάει οικονομικά και στρατιωτικά. Βέβαια εξαρτάει αλλά πόσο; Το Ιράν κάνει πόλεμο 5 χρόνια με αμερικάνικα όπλα, κι ο μεγάλος κίνδυνος για την αστική τάξη είναι να βρεθεί εντελώς ανέτοιμη όταν με τα φιλοσοβιετικά της ανοίγματος, βρεθεί υπερχείρο εκβιασμού από τις ΗΠΑ μέσα από μια επίθεση από την Τουρκία. Μ' αυτήν την έννοια ένας κώλυμας με την Τουρκία, που θα γίνει ακριβώς σαν κίνηση και απειλή της Δύσης ενάντια στην φιλοσοβιετική πολιτική της σημερινής κυβέρνησης, θα είναι και από την πλευρά της Ελλάδας και από την πλευρά της Τουρκίας ένας άδικος πόλεμος.

Οι παραπάνω θέσεις είναι μια προσπάθεια ερμηνείας της δυτικής πολιτικής κάτω από το πρίσμα της κύριας ανατολικής πολιτικής του κυρίαρχου κόμματος της αστικής τάξης, που σήμερα τουλάχιστον είναι το ΠΑΕΟΚ. Συμπερασματικά η δυτική πολιτική είναι διπλά αναγκαία για το ΠΑΕΟΚ και πραγματικά σαν μεταβατικό στάδιο και σαν κάλυψη.

ΚΚεζ - ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Στην πραγματικότητα ο Π/νδρέου είναι πιο ειλικρινής απ' όσο φαίνεται, από πρώτη άποψη, καθώς λέει: «στο ΠΑΕΟΚ ανήκει η στρατηγική και σε μένα η τακτική». Αυτή είναι η ερμηνεία του κατεβασμού του ΠΑΕΟΚ στις διαδηλώσεις ενάντια σε ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, την ώρα που η Ελλάδα είναι στο ΝΑΤΟ και κρατάει τις βάσεις. Αυτή είναι η ερμηνεία 1) της μόνιμης φιλοσοσιαλϊμπεριαλιστικής προπαγάνδης από το φιλοκυβερνητικό όμμα ενήμερωσης 2) της δημοφιλίας ενός νέου διαλυτατικού σπασμού, μ' επικεφαλής έναν φιλοσοσιαλϊμπεριαλιστή Κανη, από διορισμένου πασοκικού 3) της σταθερότητας

ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ: ΣΤΑΘΕΡΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ

Συνέχεια από τη σελ. 5

υποστήριξης από το ρωσικό «ΕΘΝΟΣ», ανεξάρτητα ταχτικών σχέσεων με το ΚΚΕ. 4) της τελικά σταθερής ενότητας με το φεουδαίο ΚΚΕ.

Ιδιαίτερα θάπρεπε να επισημάνουμε στο Ισομείλι, που δίνεται και με το 3ο. Αυτά δεν είναι απλά λόγια. Η διαμόρφωση της πολιτικής συνείδησης των μαζών δεν είναι απλός απορροιασμός και διαφέρει από τη δημιουργία. Δημιουργία σημαίνει να πηγαίνει, προς τις κυρίαρχες πλευρές της συνείδησης των μαζών για να τις στρίψει τελικά προς την κατεύθυνση που θέλεις. Δημιουργία θα ήταν μια φιλοσοφική διάθεση στις μάζες και μια φιλοσοφική δημιουργία του ΠΑΣΟΚ με στόχο να τραβηχθούν προς τη δόση τελικά. Εδώ όμως έχουμε να κάνουμε με την υποκειντική καλλιέργεια του φιλοσοφικού αμοι και ενός φανατικού αντιαμερικανισμού ακριβώς το αντίθετο. Η συνείδηση των μαζών είναι υλική δύναμη, που ο Π/νδρέου την διαμορφώνει προς τον Σοβιετικό Ιμπεριαλισμό ενώ αυθόρμητα οι μάζες πάνε αντίθετα με τον Σοβιετικό Ιμπεριαλισμό.

Εδώ διαπιστώνεται συχνά από αυτούς πολιτικούς ένα επιχείρημα που ο Π/νδρέου ο ίδιος έφρασε χρησιμοποιεί, όταν ζητάει δάνεια από την Αμερική και γενικά, όταν επιδιώκει να καθυστερήσει τη Δύση. Το λέει: «Το ΠΑΣΟΚ κάνει τα ανοίγματα προς τη Μόσχα για να τάξει καλά με το ΚΚΕ, που κρατάει το εργατικό κίνημα, κι όχι ότι τάξει καλά με το ΚΚΕ, γιατί ανοίγεται προς τη Μόσχα». Αυτό το πιστεύουν πολλοί υφεσιακοί μέσα στην Ν.Δ. Είναι λάθος.

1) Αν ήθελε η αστική τάξη, παρ' όλο το ρεβιζιονιστικό φωτογραφισμό που, θάχε τσάκισει το ΚΚΕ, να είχε ξεκινήσει από χρόνια την αντι-σοσιαλμπεριαλιστική προπαγάνδα στην Ελλάδα. Η αστική τάξη της Γαλλίας καταφέρει μόνο γι' αυτό το λόγο να καταβάσει το λιγότερο ρωσόδουλο ΚΚΓ, κάτω από το 15% μισθώνοντας το περίπου κατά 40% μέσα σε μια πενταετία. (Αν σήμερα στη Γαλλία δηλώσει φιλοσοβιετικός απομονωμένος κοινωνικά) Αλλά όχι μόνον το ΠΑΣΟΚ δεν έκανε ποτέ ένα -πολιτική προπαγάνδα κι ο τίπος που το στήριξε, πριν γίνει κυβέρνηση (παρά έκανε το αντίθετο), αλλά και η Ν.Δ. και η υφεσιακή της ηγεσία μετά το '74 γονάτισε απέναντι στο Σοβιετικό Ιμπεριαλισμό με την περίφημη πολυδιάστατη πολιτική του Καραμανλή. Το ΠΑΣΟΚ δεν έπιασε από τον ουρανό, είναι γέννημα συνολικά της αστικής τάξης, αλλά και το δυνάτο ΚΚΕ είναι γέννημα της αστικής τάξης, γέννημα του φιλοσοσιαλμπεριαλισμού της, ή του υφεσιασμού της απέναντι σ' αυτόν.

2) Αν το ΠΑΣΟΚ κινιόταν προς τη Μόσχα με καταναγκασμό, τότε και οι πιέσεις του πραξικοπήματος θα ήταν βαθύτερες και η Μόσχα θα ήταν πιο επικριτική απέναντι στο ΠΑΣΟΚ. Είναι χαρακτηριστικό, που η Μόσχα δεν έχει κάνει ποτέ στον Π/νδρέου την παραμικρή κριτική τα τελευταία χρόνια ακόμα και εκείνη την πτωχευμένη απέναντι στους υφεσιακούς δικτικούς, που μόνιμα κριτικάρουν για συβιβιστική πολιτική απέναντι στους «ακλήροιστηγικούς» της Δύσης.

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟ ΤΟ ΠΑΣΟΚ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΦΙΛΟΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ;

Αυτοί που αποκόμισαν αυτή την θέση, παραμερίζουν μια κραυγαλέα πολιτική πραγματικότητα που προσφέρει ένα κλήθος από στοιχεία τρανταχτά, έτσι όπως εκτέθηκαν προηγουμένα. Θα μπορούσαμε να κατανοήσουμε την άρνησή τους να αποδεχτούν τα φιλοσοβιετικά χαρακτηριστικά του ΠΑΣΟΚ, όμως δεν μπορούμε να κατανοήσουμε γιατί δεν διακρίνουν την επικινδυνότητα της διεύθυνσης, απ' ευθείας όμως στην Ελλάδα, του σοσιαλμπεριαλισμού.

Δεν πρόκειται δηλαδή μόνο «για τα πολιτικά και οικονομικά ανοίγματα», που κάνει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Πρόκειται για τις θέσεις, που ΗΔΗ έχουν οι Ρώσοι στην Ελλάδα.

Πολιτικά

1. Έχουν το ΚΚΕ, που είναι το μεγαλύτερο οργανωτικό κόμμα στη χώρα μας. Είναι ένα σοσιαλφοσιαστικό κόμμα.

2. Έχουν τα 2/3 του τρίπου να κάνουν φιλοσοβιετική προπαγάνδα. ΕΘΝΟΣ, ΝΕΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΥΠΙΑ, ΑΥΡΙΑΝΗ.

Στρατιωτικά

Τα Ρωσικά αεροβόλκλα σε 2 σημεία του Αιγαίου και σε απόσταση 10 μίλια από τις ακτές μας. Ανάμεσα σ' αυτά περιλαμβάνονται και πυραυλόφορα πλοία. Η προσέγγιση με την Ελλάδα διαμένει με τις επισκέψεις των Ρωσικών πολεμικών στον Πειραιά.

Οικονομικά

— Σοβαρή διεύθυνση στον καιρικό τομέα της ενέργειας και της τηλεπικοινωνίας.

Αλουμίνα, εισαγωγές αργού από Ρωσία, Λιβύη, ηλεκτρική ενέργεια από Βουλγαρία. Εξοπλισμός ηλεκτρενέργειας και τηλεπικοινωνιών από Ανατ. Γερμανία.

— Εξαγωγές αγροτικών προϊόντων στις ανατολικές χώρες.

Επί λοιπών αυτοί επιμένουν σ' ένα επιχείρημα: Αφού η Ελλάδα είναι εξαρτημένη οικονομικά από την Δύση δεν είναι δυνατόν κομμάτι αστικής πολιτικής δύναμη να κινήσει προς την ΕΣΣΔ. Αυτό το επιχείρημα παρ' όλο, που πρέπει να παρθεί εν' όψη σε μια ανάλυση της πολιτικής της αστικής τάξης, δεν είναι δυνατό από μόνο του να θηλυώσει, με αξιωματικό τρόπο μάλιστα, την ευρωπαϊκή δικτική πολιτική του ΠΑΣΟΚ και της Ν.Δ.

Αν έτσι, στενά καταμεινός ο παράγοντας της οικονομικής εξάρτησης ήταν καθοριστικός κάθε φορά τότε πολλά δεν θα μπορούσαν να εξηγηθούν. Ιδιαίτερα για μια μικρή χώρα σαν την Ελλάδα, που το χαρακτηριστικό της στην παγκόσμια ιμπεριαλιστική πολιτική δεν είναι ο οικονομικός της σημασία, αλλά η κρίσιμη στρατηγική της θέση. Για την Ελλάδα συμβαίνει λιγότερο αυτό, που μπορεί κραυγαλέα να εκφράζεται και γενικά, όταν επιδιώκει να καθυστερήσει τη Δύση. Το λέει: «Το ΠΑΣΟΚ κάνει τα ανοίγματα προς τη Μόσχα για να τάξει καλά με το ΚΚΕ, που κρατάει το εργατικό κίνημα, κι όχι ότι τάξει καλά με το ΚΚΕ, γιατί ανοίγεται προς τη Μόσχα». Αυτό το πιστεύουν πολλοί υφεσιακοί μέσα στην Ν.Δ. Είναι λάθος.

1) Αν ήθελε η αστική τάξη, παρ' όλο το ρεβιζιονιστικό φωτογραφισμό που, θάχε τσάκισει το ΚΚΕ, να είχε ξεκινήσει από χρόνια την αντι-σοσιαλμπεριαλιστική προπαγάνδα στην Ελλάδα. Η αστική τάξη της Γαλλίας καταφέρει μόνο γι' αυτό το λόγο να καταβάσει το λιγότερο ρωσόδουλο ΚΚΓ, κάτω από το 15% μισθώνοντας το περίπου κατά 40% μέσα σε μια πενταετία. (Αν σήμερα στη Γαλλία δηλώσει φιλοσοβιετικός απομονωμένος κοινωνικά) Αλλά όχι μόνον το ΠΑΣΟΚ δεν έκανε ποτέ ένα -πολιτική προπαγάνδα κι ο τίπος που το στήριξε, πριν γίνει κυβέρνηση (παρά έκανε το αντίθετο), αλλά και η Ν.Δ. και η υφεσιακή της ηγεσία μετά το '74 γονάτισε απέναντι στο Σοβιετικό Ιμπεριαλισμό με την περίφημη πολυδιάστατη πολιτική του Καραμανλή. Το ΠΑΣΟΚ δεν έπιασε από τον ουρανό, είναι γέννημα συνολικά της αστικής τάξης, αλλά και το δυνάτο ΚΚΕ είναι γέννημα της αστικής τάξης, γέννημα του φιλοσοσιαλμπεριαλισμού της, ή του υφεσιασμού της απέναντι σ' αυτόν.

2) Αν το ΠΑΣΟΚ κινιόταν προς τη Μόσχα με καταναγκασμό, τότε και οι πιέσεις του πραξικοπήματος θα ήταν βαθύτερες και η Μόσχα θα ήταν πιο επικριτική απέναντι στο ΠΑΣΟΚ. Είναι χαρακτηριστικό, που η Μόσχα δεν έχει κάνει ποτέ στον Π/νδρέου την παραμικρή κριτική τα τελευταία χρόνια ακόμα και εκείνη την πτωχευμένη απέναντι στους υφεσιακούς δικτικούς, που μόνιμα κριτικάρουν για συβιβιστική πολιτική απέναντι στους «ακλήροιστηγικούς» της Δύσης.

Δεν υπάρχει λοιπόν τίποτα το περίεργο στο γεγονός ότι μετά το '74 αρχίζει να ανεβαίνει δυναμικά μια νέα πολιτική δύναμη, που στη διάρκεια αυτής της ενδιάμεσης ιστορικά-ευρωπαϊκής-πολιτικής κυριαρχίας διαμορφώνει στρατηγικούς δεσμούς με την ανερχόμενη υπερδύναμη του καιρού μας μέσα σ' ένα ενιαίο, για κάτι τέτοιο, εθνικό περιγύρο.

Η αφετηρία και η βάση αυτής της πολιτικής θα πρέπει να αναζητηθούν κυρίως στα εθνικά προβλήματα που αντιμετωπίζει αυτή η αστική τάξη, προβλήματα, που εντινούνται ακριβώς από την άρνηση του ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων στην περιοχή.

Το δυνάμωμα του Σοβιετικού Ιμπεριαλισμού δίνει ένα κυριαρχικό ρόλο στην περιοχή για την Τουρκία. Η Τουρκία κρατάει τα Δαρδανέλλια και παρεμβάλλεται στο δρόμο της ΕΣΣΔ προς την Μέση Ανατολή. Αυτός ο διπλός ρόλος της, της δίνει τη δυνατότητα ν' ασκήσει την παραδοσιακά ευλόγιστη εξωτερική της πολιτική και να φωντάσει τα επεχτατικά όνειρα της στρατοκρατικής, σωβιετικής τουρκικής αστικής τάξης. Το Αιγαίο αλλά και η Κύπρος γίνονται στόχοι κι όλας από το '68 της τουρκικής εξωτερικής πολιτικής. Όσο η ελληνική αστική τάξη είναι προανατολιζμένη και υποταγμένη στη Δύση, ιδιαίτερα στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό τόσο πιο μεγάλη στραπάτσα και ταπεινώσεις γνωρίζει. Η εισβολή στην Κύπρο και η τέλεια αδυναμία της ν' αντιπάρσει είναι ένα μεγάλο μάθημα γι' αυτήν. Ήδη κι' όλας από το '63 ένα κομμάτι της ελληνικής αστικής τάξης, η Κυπριακή, δοκιμάζει ένα δρόμο προς την ΕΣΣΔ με τον Μακάριο και τη γραμμή της ανεξαρτησίας για την Κύπρο, που βρίσκει ένθερμη υποστήριξη

από την ΕΣΣΔ και το ρεβιζιονιστικό ΑΚΕΛ. Απέναντι ακριβώς σ' αυτήν την κίνηση αναπτύσσεται από την τότε αμερικανόφιλη αστική τάξη της Ελλάδας ένας όψιμος, ιδιόρρυθμος εντοσιμός (Γρίβας).

Δεν είναι καθόλου λοιπόν δισεξήγητη, η ορμητική στροφή ενός μεγάλου κομματιού της αστικής τάξης προς την ΕΣΣΔ μετά την ταπεινώση του '74.

Ήδη η πολυδιάστατη πολιτική του Καραμανλή εκφράζει την δειλή αρχή αυτής της κίνησης, που ολοκληρώνεται σε μια νέα κατάσταση από τον Π/νδρέου. Όμως η καραμανλική ανατολική πολιτική είναι ένας εκβιασμός προς την Δύση. Ο εκβιασμός δεν έπιασε. Η Δύση ποντάει στην Τουρκία όλο και πιο έντονα, κι από μεγαλύτερη τις φιλοδοξίες του τουρκικού τοπικού ηγεμονισμού. Η Ελληνική αστική τάξη δεν έχει ίχνη επαναστατικότητας για να οδεύει με τον γ' κόσμο, που και αυτός παρ' τις αρχικές του επιτυχίες σε μια διεθνή συγκρότηση, δοκιμάζει στη συνέχεια μια στασιμότητα και αδυνατεί να σταθεί στη συνέχεια από τις αδυναμίες των εθνικοαπελευθερωτικών κινήσεων και το πισωφύρισμα της Κίνας. Έτσι κινείται προς ένα νέο αφεντικό. Με την μακρόχρονη πείρα ενός κολαούζου του ιμπεριαλισμού έχει την ικανότητα να διακρίνει την ανερχόμενη υπερδύναμη, καθώς και τους διεθνείς και τοπικούς δεσμούς.

Δεν χρειάζεται μεγάλη διορατικότητα να αντιληφθεί κανείς ότι σε μια ωριμμένη αγχίνα από τον κόλπο των πετρελαίων (αναγκαστο σταθμό της ΕΣΣΔ για τον στρατηγικό αποκλεισμό της Ευρώπης) ο σοσιαλμπεριαλισμός κερδίζει τη μία θέση μετά την άλλη. Αφγανιστάν, Αιθιοπία, Λίβανος, βρίσκονται στις κορυφές ενός τριγώνου, που το κέντρο του βρίσκεται στο πετρέλαιο. Ιδιαίτερα η περίπτωση του Λίβανου θα πρέπει πολύ να συγκινήσει την αστική μας τάξη. Οι δεσμοί του Π/νδρέου με τον Άσαντ δεν οφείλονται μόνον στις ιδεολογικές του συγγενείες με το Μπάσι, αλλά στις εθνικές επιτυχίες ενός εθνικοσοσιαλιστή που απηρξίζεται στη Τουρκία και στην ελακτική δύναμη που μια τέτοια πολιτική ασκεί σ' όλη την Ανατολική Μεσόγειο.

Η φιλοσοβιετική πολιτική του Α. Π. διαμορφώνει αντικειμενικά μια νέα κατάσταση στην Ανατ. Μεσόγειο. Η κυριαρχία του ΝΑΤΟ κλονίζεται αποφασιστικά και ουσιαστικά κινδυνεύει να καταρρεύσει η Ν.Α. του πτέρυγα. Ο υφεσιασμός «Αμνας Μάπρινι το δήλωσε καθαρά 4.3.85. «Η Ελλάδα ελέγχει τις θαλάσσιες και ενάερτες οδούς, αποτελεί δε πρόσβαση προς την Μ. Ανατολή. Η Ελλάδα αποτελεί σύμμορο κλειδί. Και χωρίς αυτήν η Νότιος πτέρυγα της Συμμαχίας θα εδικοτομείτο». Με λίγα λόγια αν ο Σοβιετικός Ιμπεριαλισμός βρει σταθερή πρόσβαση στην Ελλάδα, τότε η Τουρκία και οι αντίστοιχες θέσεις των ΗΠΑ θα βρεθούν σε επικίνδυνη απομόνωση. Στο Νότιο η Συρία, Βόρεια και Ανατολική η ΕΣΣΔ Δυτικά η Βουλγαρία και η Ελλάδα. Είναι τότε αμφίβολο αν η Τουρκία θα μπορούσε να κρατήσει τα Στενά και γενικότερα να σταθεί σαν προχωρημένο φελακίο της Αμερικής απέναντι στην ΕΣΣΔ.

Εδώ μπαίνει το ερώτημα. Μήπως ο Α. Π. εκβιάζει τις ΗΠΑ όπως ο Καραμανλής; Αν ο Α.Π. εκβιάζει τις ΗΠΑ σαν ηρωισμός, θα ήταν υπέρ της πολιτικής ένωσης της Ευρώπης όπως ο Καραμανλής. Αλλά αυτός ακριβώς αντίθετα είναι ορκισμένος εχθρός της Ευρωπαϊκής πολιτικής και στρατιωτικής ενότητας. Αν είναι έτσι τότε γιατί δεν τον πνίγει στρατιωτικά η Αμερική και οικονομικά η Ευρώπη; Γιατί του επιτρέπεται μια τέτοια πολιτική; Ξαναλέω εδώ τούτο: Ο Α.Π. και το κομμάτι της αστικής τάξης, που αυτός καθοδηγεί, εκμεταλλεύεται ακριβώς τον δυτικό υφεσιασμό και την αδυναμία της καταρρέουσας αμερικανικής υπερδύναμης.

Η Ελλάδα μπορεί να κάνει αντιευρωπαϊκή πολιτική όντας μέσα στην ΕΟΚ. Η μισητή Ευρώπη έχει υφεσιακές αιταπάτες. Τον οικονομικό αποκλεισμό της Πολωνίας, τον έσπασαν οι Γερμανοί τραπεζίτες και σχεδόν σύσσωμη η Ευρωπαϊκή αστική τάξη χρηματοδότησε τον Ρωσικό αγρωό αερίου, αναφωρονόνας έτσι τη Ρωσική οικονομία και το χειρότερο παραδίνοντας τον εαυτό της σ' ένα ρωσικό οικονομικό εκβιασμό πρώτου μεγέθους σε μια κρίσιμη στιγμή.

Η πολιτική της αστικής τάξης της Ελλάδας προς την ΕΣΣΔ δεν προϋποθέτει μια ρήξη οικονομική με την Ευρώπη. Αυτή είναι σε θέση πάνω στο οικονομικό έδαφος της Ευρώπης να κάνει φιλοσοβιετική πολιτική.

Το ουσιαστικό της πρόβλημα είναι με τις ΗΠΑ. Όσο κι αν είναι καταρρέουσα υπερδύναμη δεν έχει χάσει τον επιθετικό της χαρακτήρα. Οι ΗΠΑ δεν θα επιτρέψουν στον εαυτό τους να χάσουν τις στρατιωτικές τους προσβάσεις στην Ελλάδα. Ήδη έχουν δεχτεί το χτύπημα να έχουν την Ελλάδα έξω από τα στρατιωτικά τους γυμνάσια. Ήδη έχουν γίνει πολύ εχθρικές απέναντι στο ΠΑΣΟΚ. Όσο περνάει ο καιρός αυτή η αντίθεση θα δυναμώνει και σημαίνει ότι θα δυναμώσει ο Ρωσοαμερικανικός ανταγωνισμός πάνω στην Ελλάδα. Από και πρόερχεται ο διασμός της αστικής

τάξης. Αυτός είναι ο λόγος, που στην Ν.Δ. κυριαρχούν σήμερα όχι οι ευρωπαϊκές, αλλά οι αμερικανόφιλες δυνάμεις. Αλλά και το ΠΑΣΟΚ προσπαθώντας να κερδίσει χρόνο θα υποχρεώνεται και σε εξουτελισμούς από την αμερικανική υπερδύναμη και σε μεγαλύτερες υποχωρήσεις (Δες τις συνεντεύξεις του Π/νδρέου στις ΗΠΑ για να τις καθουχάσεις).

Πάντως έτσι κι αλλιώς η σημερινή κυβέρνηση επιδιώκει και μια οικονομική κατοχύρωση απέναντι στα πολιτικά ανοίγματα της προς την ΕΣΣΔ με να προωθεί τις ρωσικές επενδύσεις σε στρατηγικούς τομείς, όπως εκθέσαμε προηγουμένα. Χώρια όμως από τα ζητήματα της εθνικής κυριαρχίας της η Ελληνική αστική τάξη επιδιώκει να λύσει σ' ένα σημαντικό βαθμό και το πρόβλημα της ταξικής κυριαρχίας της με την βοήθεια της ΕΣΣΔ. Η ΕΣΣΔ μέσω του πραξικοπήματος της ελέγχει σε σημαντικό βαθμό το ελληνικό εργατικό κίνημα, χρησιμοποιώντας ένα κομμάτι της εργατικής τάξης όχι μόνον για να εκβιάσει την αστική τάξη αλλά να διασπάσει και να τσακίσει το μόνο πραγματικό ανεξαρτησιακό και επαναστατικό κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας. Βέβαια, όπως γράψαμε και προηγουμένα, αυτή τη δυνατότητα στο ΚΚΕ, την έδωσε η αστική τάξη της Ελλάδας, όχι μόνο με τον φιλοσοβιετισμό του ΠΑΣΟΚ αλλά και με το υφεσιακό δόξ της Ν.Δ. απέναντι στον σοσιαλμπεριαλισμό, ακόμα και σήμερα, έτσι, που ο μεγαλύτερος σύγχρονος φασισμός νάχει ακόμα γόητρο στην συνείδηση ενός βαθειά δημοκρατικού λαού, και μάλιστα στον αριστερό του.

ΚΙΝΑ: ΞΕΦΡΕΝΗ ΠΟΡΕΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 3

καθοδηγητικός πυρήνας ολόκληρου του κινέζικου λαού. Η εργατική τάξη ασκεί την καθοδήγηση της πάνω στο κράτος μέσω του πρωτοπόρου τμήματός της, του κομμουνιστικού κόμματος της Κίνας.

Όμως εκείνο για το οποίο πρέπει κανείς να κατηγορήσει την σημερινή ηγεσία πιο πολύ είναι τη διχτατορία που ασκεί μέσα στο κόμμα σ' εκείνους που δεν συμφωνούν με τη γραμμή που κυριάρχησε σ' αυτό μετά την 3η ολομέλεια του '78. «Πρέπει» λέει η απόφαση του 12ου συνέδριου «χωρίς διαταγμούς να καθαρίζουμε από τις καθοδηγητικές τους θέσεις, αν ακόμα τις καταλαμβάνουν... (αφού αναφερθεί σε τρεις κακές κατηγορίες στελεχών)... εκείνους που είναι αντίθετοι με τη γραμμή, που ακουούθησμε μετά την τρίτη ολομέλεια της Κ.Ε. του 11ου συνέδριου».

Ένα χρόνο μετά, ο Ντενγκ ο Λίκουνο υπεύθυνος της προπαγάνδας της Κ.Ε. σε συνέντευξη του στην Επ.θ. του Πακίνου (αρ. 45 - 1983) δηλώνει ότι «πρέπει να διαγραφούν από το κόμμα όλοι εκείνοι που επέφεραν μεγάλες ζημιές, στα συμφέροντα του κόμματος». Και μέσα σ' αυτούς περιλαμβάνει κι' αυτούς που είναι «αντίθετοι με την γραμμή της Κ.Ε.». Πραγματικά η 2η ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΚ τον Οχτώβριο του 83 αποφασίζει «τη διαγραφή αυτών που αντιτίθενται στη γραμμή, που εφαρμόζεται μετά τη 3η ολομέλεια του '78» (Ε. Πεκ. 42 - 83).

Δεν είναι καθόλου λοιπόν τυχαίο, που η ίδια η απόφαση του 12ου συνέδριου διαπιστώνει πως: «κομματικές οργανώσεις βάσεις δεν έχουν τη δραστηριότητα, που θα έπρεπε να έχουν, βρίσκονται σαν να έχουν χτυπηθεί από παράλυση!»

Έτσι όλες οι παραινεύσεις για την ανάπτυξη ενός κομμουνιστικού πνεύματος, για την αφοσίωση στις μάζες, για απατάρηση, δίχως τη σωστή και βαθειά αντίληψη για την ταξική πάλη, δίχως τη θεωρία της συνέχισης της επανάστασης κάτω από τις συνθήκες της διχτατορίας του προλεταριάτου, δεν μπορούν να δώσουν εκείνον το πραγματικό ενθουσιασμό και αφοσίωση στην κατόρθωση της επανάστασης, που χαρακτηρίσει το ΚΚΚ στην προηγούμενη περίοδο, ιδίως όταν συνοδεύεται από διαγραφές αυτών που διαφωνούν με τη σημερινή γραμμή.

Συνέχεται στο επόμενο φύλλο

της Ν. Α.

ΚΥΠΡΟΣ: ΠΛΗΣΙΑΣΜΑ ΣΕ ΝΕΑ ΚΡΙΣΗ

Έχουμε ήδη πει σε μια νέα κρίσιμη περίοδο στο Κυπριακό. Κάθε φορά που πλησιάζει μια συνάντηση Κυπριακού, Ντενκτάς πάνω από ένα χαρτί του Γκουεγιάρ, τα πράγματα γίνονται εξαιρετικά επικίνδυνα για την κυπριακή υπόθεση.

Κάθε τέτοια στιγμή κρέμεται καταστροφικά πάνω από το κεφάλι του ελληνοκυπριακού πληθυσμού μια μοιραία υπογραφή του Κυπριακού. Την προηγούμενη φορά στην όδρα του ΟΗΕ αυτός αρνήθηκε να υπογράψει. Δεν αρνήθηκε όμως να συρθεί σε μια διαδικασία, που όλοι οι όροι της είναι δυσμενείς, και πάνω απ' όλα η ύπαρξη ενός μεσολαβητή για λογαριασμό των υπερδυνάμεων, όπως είναι ο Γκουεγιάρ.

Έτσι στην Ν. Υόρκη κάτω απ' ένα κείμενο αρκετά ασαφές, ώστε να παριδεύει την ελληνική πλευρά κι αρκετά σαφές ώστε η υπογραφή του να είναι προδοσία, ο Κυπριακός δοκίμασε μια ακόμα πολιτική ήττα καθώς, ο Γκουεγιάρ και οι υπερδυνάμεις έφριξαν ουσιαστικά σ' αυτόν το βάρος της μη-συμφωνίας. Έτσι ανενόχλητος ο Ντενκτάς έκανε ένα παραπέρα βήμα προς τα τετελεσμένα με την προκήρυξη εκλογών στο ψευτο-κράτος, που δίνονται έτσι και την ευκαιρία στις υπερδυνάμεις να ξεσηκώσουν τα αντίστοιχα κυπριακά κόμματα ΑΚΕΛ και ΔΗΣΥ σε μια υστερία για προδοσία, να κλείσουν πάση θυσία του κυπριακού με την υπογραφή σ' όποιο χαρτί κατεβάσει ο Γκουεγιάρ.

Έτσι αξύνθηκε η σύγκρουση Κυπριακού, ΕΛΕΚ από τη μια, ΑΚΕΛ - ΔΗΣΥ από την άλλη και δημιουργήθηκε για πρώτη φορά τόσο βαθειά και ανοιχτή πολιτική κρίση στο νησί τα τελευταία δέκα χρόνια.

Αυτό είναι αναπόφευκτο. Συνομιλίες πάνω σε μια άδικη πολιτική πλατφόρμα με ένα συνομιλητή που έχει πραγματική δύναμη και καθόλου δεν βιάζεται για μια συμφωνία, που δε θάναυ απόλυτα προς την μεριά του και μ' ένα μεσολαβητή που γέρνει μονόπαντα προς τον Ντενκτάς, τέτοιες συνομιλίες σημαίνουν από μόνες τους πολιτική ήττα. Κάθε φορά ο Κυπριακός θα βγαίνει και πιο αδύναμος, όπως να πέσει, είτε στην προδοσία, είτε από την εξουσία. Το νέο κείμενο που κατεβάζει ο Γκουεγιάρ και που το λέει «Προσχέδιο» είναι μια επανόληψη ουσιαστικά της προηγούμενης γνωστής διχοτομικής και κατοχικής πλατφόρμας.

Είναι λίγο πιο γενναίοδωρο στο εδαφικό μέρος αλλά μέσα από την ακατάσχετη μέχρι εφρονιάς πολυλογία των ρυθμίσεων, φέρδην - μίγδην των πιο σημαντικών δίπλα στις πιο ασήμαντες επαναλαμβάνονται οι εγκληματικές για την κυπριακή υπόθεση «δείκτες». Έτσι το αρχικό, για οποιαδήποτε θετική εξέλιξη στο κυπριακό, ζήτημα της αποχώρησης των κατοχικών στρατευμάτων είναι στριμωγμένο ξεκάρφοτο σε μια γωνιά με την ελξη διατύπωση.

«Θα συμφωνηθεί πριν από την εγκαθίδρυση μιας μεταβατικής ομοσπονδιακής κυβέρνησης, χρονοδιάγραμμα για την αποχώρηση των κυπριακών στρατιωτικών δυνάμεων και στοιχείων», όπως επίσης και «ικανοποιητικές εγγυήσεις».

Τι σημαίνει αυτή η παράγραφος; Σημαίνει Πρώτο: ότι αν υπογράψει ο Κυπριακός το γενικό συνολικό κείμενο θάχει αποδεχτεί μόνο μια μελλοντική ρύθμιση πριν από την εγκαθίδρυση μιας μεταβατικής ομοσπονδιακής κυβέρνησης. Δηλαδή θα υπάρχει μια ολόκληρη φάση «έντονα γιορταστική» της λύσης ήδηθεν του Κυπριακού στη διάρκεια της οποίας το πολιτικό βάρος της Κυπριακής εξουσίας θα βρίσκεται αντικειμενικά κάτω από

την αίρεση της προσωρινότητας, ενώ θα συνεχίζεται σταθερά η κατοχή του Βορρά. Παράπερα στο τέλος αυτής της περιόδου, που θα εξωραϊζει τους εισβολείς και θα χορταίνει με υπατάτες τους ελληνοκύπριους, περιμένει τους διαπραγματευτές μας μια συμφωνία πάνω σ' ένα ολόκληρο αόριστο «χρονοδιάγραμμα για την αποχώρηση των μη κυπριακών στρατιωτικών δυνάμεων». Αυτό μπορεί να σημαίνει τα πάντα, όπως π.χ. αποχώρηση ελάχιτων στρατιωτικών κάθε χρόνο. Όμως το χειρότερο βρίσκεται στην Τελευταία αθάφω πρόταση αυτή της παραγράφου, σ' αυτό το: «όπως επίσης και ικανοποιητικές εγγυήσεις». Δηλαδή θα πρέπει ΑΠΟ ΤΩΡΑ, ο Κυπριακός να δεχτεί ότι μια λύση, προϋποθέτει ικανοποιητικές εγγυήσεις. Ξέρουμε καλά τι σημαίνουν οι «εγγυήσεις» στην διπλωματική γλώσσα για το κυπριακό. Σημαίνουν τη δυνατότητα των Τούρκων να επεμβαίνουν, όποτε κρίνουν σκόπιμο. Σημαίνουν συνέχιση και νομιμοποίηση της τουρκικής επικυριαρχίας στο νησί. Σε συνδυασμό με την αοριστία της προηγούμενης πρότασης γίνεται φανερό, ότι μια σχετικά μικρότερη από τη σημερινή, παρουσία τουρκικών στρατευμάτων στο βόρειο μέρος του νησιού γίνεται ένα νόμιμο σταθερό προγεφύρο μιας ανά πάσα στιγμή νόμιμης τουρκικής εισβολής.

Κι όμως, αυτό το κείμενο το έχει ανεπίσημα ακόμα αποδεχτεί η ελληνική πλευρά. Γι' αυτό έχουν σταματήσει τα γαυγίσματα του ΑΚΕΛ και του ΔΗΣΥ και σχετικά προεμά επικρατεί στο εσωτερικό Κυπριακό μέτωπο. Οι Τούρκοι ακόμα δεν απαντήσανε. Ήδη η καθυστέρηση τους αποτελεί την απαρχη μιας πίεσης για πιο ενιαίες γι' αυτούς θέσεις, χωρίς από την πάγια ταχτική της παρέκκλισης.

Ανεξάρτητα όμως από το τι θα κάνει η Τουρκική πλευρά, επιβάλλεται σήμερα μια κινητοποίηση όλων των πατριωτών στην Ελλάδα και την Κύπρο ενάντια στην αποδοχή μιας τέτοιας συμφωνίας. Πρέπει να πείσουμε τον Ελληνικό λαό ότι η υπογραφή μιας τέτοιας συμφωνίας θα σημαίνει όχι μόνο μια κακή λύση, αλλά το προανάκρουσμα νέων ακόμα πιο δραματικών εξελίξεων. Θα σημαίνει πλήρη αποσταθεροποίηση κάθε ελληνοκυπριακής εξουσίας στο νησί, αποθρόνωση του τουρκικού επεχτατισμού και γενικά εξαιρετικά ενιαίο καθίστατο για την αποχλίωση του ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων για την κυριαρχία στο νησί.

Εναλλακτική πολιτική πρόταση δεν μπορεί παρά να είναι κατ' αρχήν η αμυντική θωράκιση του νησιού με εξοπλισμό όλου του λαού και στην συνέχεια η κινητοποίηση της πανελληνίας αλληλεγγύης με την προπαγάνδη στο λαό, στην Ελλάδα και την Κύπρο της αναγκαιότητας της στρατηγικής της ένωσης μέσα από την αυτοδιάθεση.

ΦΙΛΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ
Το επόμενο φύλλο της ΝΕΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ θα κυκλοφορήσει το Σάββατο 31 Αυγούστου

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΑΚΚΕ
ΑΘΗΝΑ - ΑΓ. ΚΩΝ/ΝΟΥ 39
ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 1
ΤΗΛ. 4928007